

Giới thiệu *Đừng Để Cô Ấy Cô Đơn*

Năm xuất bản: 02-2018

Số trang: 200 trang

Đừng Để Cô Ấy Cô Đơn - cuốn sách viết cho những người hay buồn về đêm, bàn tay lạnh và cô đơn trong những dịp lễ này.

Đừng Để Cô Ấy Cô Đơn sẽ giúp bạn hiểu rằng: Tình yêu chẳng cần điều gì ồn ào hay to tát, chỉ cần nắm tay nhau đi đến cuối con đường dầu có khó khăn dầu có phong ba vẫn không buông bỏ.

Bạn có biết một cô gái cô đơn nhất là khi nào không?

Không phải khi không có ai ở bên cạnh cô ấy mà là khi cô ấy nhận ra không ai hiểu được mình, kể cả là người mà cô ấy yêu thương nhất!

Con gái, rất dễ phải lòng. Chỉ cần một chút quan tâm, dịu dàng, là đủ để mở lòng yêu thương. Nhưng con gái cũng rất dễ tổn thương và xúc động. Chỉ cần một ánh mắt, một cử chỉ, một giọng điệu khác thường, cũng khiến cô ấy đỏ hoe đôi mắt.

Kỳ thực ra, con gái luôn mơ mộng này kia, luôn thích những chàng trai cao to, điển trai như phim Hàn, luôn thích những món quà hay những buổi hẹn hò lãng mạn. Nhưng nếu gặp được người cô ấy yêu thương thật lòng, thì tất cả những điều đó cũng chẳng là gì. Cô ấy chỉ cần yêu và được yêu, bằng những điều bình dị nhất, bằng những quan tâm bé nhỏ, bằng những lời nói, hành động ấm áp, chân thành.

Cho nên, có thể thi thoảng bạn lơ đãng, không quan tâm. Cô ấy sẽ buồn, sẽ giận hờn vu vơ, sẽ chẳng nói năng câu gì. Nhưng đó là vì cô ấy đang lo sợ và muốn được bạn dỗ dành mà thôi.

Con gái, kỳ thực ra luôn rất dễ hiểu. Chỉ là bạn có muốn dành thời gian để hiểu cô ấy hay không? Chỉ là bạn có đủ kiên nhẫn để ở bên xoa dịu những vết thương của cô ấy hay không? Và chỉ là bạn có thật lòng muốn yêu thương cô ấy hay không mà thôi!

"*Đừng để cô ấy cô đơn*", cuốn sách đặc biệt nhất mùa VALENTINE năm nay, sẽ giúp bạn hiểu thêm về người con gái của mình hoặc bất cứ cô gái nào xung quanh bạn.

"*Đừng để cô ấy cô đơn*", cuốn sách sẽ khiến bạn hiểu và thêm yêu sự nhõng nhẽo, đáng yêu của những cô gái xung quanh mình.

Bạn đang đọc truyện *Đừng Để Cô Ấy Cô Đơn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 1: Mở đầu

Chuyện của chúng mình, sẽ chẳng phải kết thúc sớm như thế đâu nếu như cả hai không im lặng suốt quãng thời gian dài đến thế.

Sẽ chẳng kết thúc đâu, nếu như em chẳng trẻ con đến vậy, hay hờn ghen, giận dỗi rồi nhiều lần khiến anh cảm thấy khó chịu.

Sẽ chẳng kết thúc như vậy đâu, nếu như anh chịu bỏ cái tôi của chính mình để chạy lại giữ em.

Phải chi anh là người xin lỗi em trước, phải chi anh chịu được cái tính khó nuôi chiều, dễ hờ ghen và trẻ con của em thì chuyện của chúng mình sẽ chẳng phải kết thúc như vậy.

Có nhiều người gặp được nhau rồi hạnh phúc bên nhau trọn vẹn. Nhưng cũng có nhiều người rõ ràng rất yêu nhau, nhưng vẫn làm nhau đau lòng và rồi chỉ là người xa lạ.

NGÀY 1:

Mình từng yêu nhau rất nhiều, anh hiểu điều đó khi cả hai chẳng ai là người muốn xa nhau trước. Nhưng rồi, anh buông tay, vì cảm thấy mình không đủ sức để nắm giữ một thứ tình cảm đã đi đến bờ vực và sắp đổ vỡ. Và em có người mới, một người có thể không yêu em bằng anh nhưng chắc chắn không vì mặc cảm của bản thân mà bỏ em đi như vậy.

Anh đâu phải người vô tâm, cũng chẳng phải là đã hết yêu em, vì anh biết rời xa em chẳng dễ dàng chút nào. Anh chỉ biết ngồi khóc, vì chút gì đó rất xót xa...

NGÀY 2:

Lang thang trên Facebook, xem lại những dòng status cũ, những tin nhắn cũ, mọi thứ lại bất chợt ủa về. Anh đã nghĩ: liệu em có nhớ đến anh? Em đang làm gì, bên cạnh ai và có bỏ cái tật nhìn ăng tít?

Anh vội vàng tạo một nick khác, vẫn là tên anh, nhưng anh dùng ngày ta yêu nhau để đặt vào phần thông tin còn đang trống rỗng, thế là thành công. Anh vội bấm tên em trong mục tìm kiếm. À, vẫn là em, vẫn bình thường như mọi ngày: vài ba status, hình ảnh và những câu thơ quen.

Chỉ cần vậy thôi, để anh biết rằng em vẫn ổn, dù cho chuyện chúng mình có chút dở dang.

NGÀY 3.

Anh thích lang thang khắp Sài Gòn. Từ một đứa không biết Bùi Viện, Beheme Pub là gì, vậy mà đến khi quen em, tất cả chẳng còn gì xa lạ. Anh nhớ khoảng thời gian bên cạnh em, em chỉ cười với anh và nói khẽ: "Em yêu anh, em sẽ chẳng bao giờ rời xa anh".

Bằng một cách nào đó, anh đã tin tất cả những lời em nói dù có những giận hờn, ghen tuông, cãi vã... Nhưng tất cả cũng chỉ là thử thách để mình trân trọng nhau hơn. Có điều, vì cái tôi của cả hai quá lớn, chẳng ai chịu mở lời trước, thế là im lặng. Im lặng một lúc lâu, một tin nhắn đến, rồi im lặng cả đời.

Mình gặp nhau ở Sài Gòn, và cũng mất nhau ngay giữa lòng thành phố.

NGÀY 4:

Anh biết em rất thích được anh chở đi ăn những món mà em thích, la cà những quán lề đường dù chẳng đắt đỏ nhưng em vẫn cảm thấy ngon. Em nói: "Chỉ cần đi với anh, ăn gì cũng thấy ngon cả".

Cũng từ đó, anh không còn trêu em béo ú, mập mạp sau những lần em đau đầu vì chuyện lên cân. Em luôn hỏi anh rằng: "Dạo này anh thấy em có mập lên không?" Anh lắc đầu và nói em vẫn đẹp. Em nói anh xạo, nhưng em không biết, người yêu anh lúc nào cũng là người đẹp nhất.

Con gái yêu quá thì hay ghen, anh biết điều đó nên mỗi lần ra đường, đi ngang qua một cô gái hay ai đó nhìn anh là em giận anh suốt mấy tiếng đồng hồ. Ấy vậy mà đem qua cho em ly trà sữa, em lại chạy tới ôm anh giống như là nhớ lắm không bằng.

Em đã từng giận anh rất nhiều thứ trên đời, những lần đó anh đều chủ động xin lỗi. Thế mà giờ, dù anh có muốn tìm lại em, một người con gái đã cũ trong tim anh, chỉ để một lần nữa giữ em lại thôi, mà anh chẳng giữ được.

Thôi chuyện buồn, anh chẳng kể nữa....

NGÀY 6:

Anh từng nói sẽ không viết về em, về chuyện của chúng ta nữa nhưng lại không đành lòng, lại nằm đặt bút và viết tiếp. Anh hay đi loay quanh những con đường, kể cả cái quán nhỏ mình đã đi. Anh hay ngồi suy nghĩ ở một góc nào đó, rằng tại sao anh lại xa em, rằng liệu em có thực sự vui bên người mới?

Tính em bướng bỉnh trẻ con lắm, chỉ cần không đúng ý, em sẽ giận. Anh lo cho em thua thiệt người ta nên em thích gì anh cũng cố dành dụm để em được vui vẻ. Không ít, không nhiều nhưng anh biết chắc đó là món quà mà em sẽ trân trọng. Bữa đó, em thấy giày anh mang đã hỏng, em gắng hỏi sao anh không đổi giày em mới tặng. Anh trả lời: đó là món quà đầu tiên mà em tặng nên dù thế nào anh cũng phải trân trọng. Nhưng mà, anh chẳng cất được em ở lại trong tim anh.

NGÀY 7:

Có một lần bất gặp em giữa con phố xưa cũ, thật ra lúc đó anh cứ nhìn em hoài, vì anh thấy cả một vùng trời kỉ niệm trước mắt, thấy hạnh phúc, thấy người mình yêu, và cũng thấy gì đó rất xót xa. Anh từng nói với em, dù cho chúng ta còn cạnh nhau hay là đã xa nhau đi chẳng nữa, anh cũng sẽ chạy lại ôm em cho bằng được, để em có thể khóc ướt áo anh bất cứ lúc nào. Mà hôm gặp lại em, vẫn là anh, vẫn là em, vẫn là chúng ta, nhưng lại là người dưng. Anh chẳng thể chạy đến ôm em, vì bên em giờ là vòng tay người khác. Tối hôm đó, em nhắn tin cho anh. Em nói với anh là em đang hạnh phúc, em cũng chúc anh hạnh phúc. Anh cười và cảm ơn em, người cũ mà anh từng thương.

NGÀY 8:

Anh quyết định xóa hết tất cả những tấm ảnh mà chúng ta đã từng chụp cùng nhau. Anh không đành lòng, thật sự anh muốn giữ nó cho riêng mình. Hơn 1000 bức ảnh, hơn 1000 ngày mình bên nhau. Chỉ là do người ta đã đi mất, một phần tấm ảnh dường như vô hồn, nên thôi, anh sẽ xóa hết chúng.

Và tất cả những chuyến đi, những ngày ở bên em, còn lại vồn vện chỉ chút ít, nhưng kỉ niệm của chúng ta, anh sẽ giữ lại trong tim, để chẳng ai có thể chạm vào lần nữa, kể cả em cũng vậy, không cho phép em lại làm đau anh.

NGÀY 9 (và cũng là ngày bọn bè nhất)

Bây giờ, mỗi người đã đi một con đường, dù anh có cố quay lại để nhìn thì cũng chẳng thấy em ở đó nữa.

Anh muốn chuyện hai đứa yêu nhau chỉ có hai người biết, không cần phải quá nhiều người trầm trồ khen ngợi. Vì em cũng hiểu anh mà, anh rất muốn bình yên. Nhưng dường như em đã hiểu nhầm anh một chuyện gì đó, em nói là do anh chẳng dám công khai mối quan hệ với em trước mọi người. Dù anh cố giải thích thế nào em cũng chẳng bận tâm. Ừ là vì ngày đó anh cũng trẻ con nên giận ngược lại em. Và thế là, vì một chuyện không đáng mà cả hai im lặng.

lâu đến như vậy, do em không biết, hay em chẳng thêm để tâm, nói là giận em nhưng hàng ngày anh vẫn đứng đợi em dưới cổng nhà cho đến khuya mới về. Vì anh sợ nhận được tin nhắn của em, rằng em cần anh ngay lúc đó, mà anh lại đến trễ thì kì quá. Nhưng em lại không, em lại đi mất, rời xa anh và bỏ lại những thứ kỉ niệm, một mớ hỗn độn trong thứ tình cảm dở dang của chúng mình, anh đành khép lại, cất vào trong tim.

Và cứn thật kì lạ, những ngày nhớ em, anh lại đem thứ kỉ niệm xưa cũ ấy ra gặm nhấm lại, thật nực cười.

NGÀY 10.

Em từng nói với anh ra em không sợ hai đứa phải yêu xa, không sợ những đêm nằm một mình không có anh bên cạnh, em cũng không sợ suốt thời gian dài cả hai chỉ nhìn nhau, nhắn tin với nhau qua màn hình máy tính, nhìn nhau đó, khóc đó, chứ chẳng thể làm gì được, cho dù rất nhớ.

Em từng nói với anh rất nhiều điều như thế, em nói em mạnh mẽ, em chịu đựng được mọi thứ, chỉ cần anh thật lòng yêu em, em sẽ chẳng bao giờ xa anh dù chỉ là nửa bước.

Vậy mà lúc em rời đi, trên chuyến bay ấy, cũng chính là lúc anh mất em mãi mãi. Anh từng rất sợ khi phải ngồi nghe em nói chúng mình sẽ chẳng bao giờ rời xa nhau đâu, anh từng sợ mất Em hơn bất cứ điều gì khác trên đời. Cũng là em an ủi, em nói rằng cứ cố đi, hai, ba năm em lại về, lúc đó mình lại bên nhau, hằng ngày thức dậy anh sẽ thấy em bên cạnh, chẳng đi đâu xa cả. Mình sẽ cùng đi ăn những quán quen thuộc, dạo trên những con đường đông đúc người qua, anh vẫn nắm tay em, vẫn nắm mãi không rời. Thế mà anh lại mất em

Hôm đó, anh nhận được cuộc gọi từ em, nói là em muốn dừng lại, em chẳng muốn yêu xa, em chẳng muốn bên cạnh anh nữa. Anh thấy trong lòng hỗn độn, tay run run và ngực buốt nhói. Anh cố cười và nói em hạnh phúc là được rồi, anh biết em bướng bỉnh lắm, cho dù anh cố níu nhưng những lời đã nói ra, em sẽ chẳng bao giờ rút lại.

Vậy mà anh vẫn tin cái lời hứa là em quay về, chờ đợi em trước sân bay, tin là chuyện chúng mình đẹp đến mức chẳng thể nào rời xa nhau được. Chắc là do anh tệ, khiến cho chuyện chúng mình càng thêm dở dang.

NGÀY 11.

Em biết không? Anh đang mang theo mình những kỉ niệm cũ kĩ, mang hàng tá những vết thương trong tim nên anh đã nghĩ nếu mình gặp nhau sớm hơn, hẳn sẽ tốt hơn bây giờ.

Em hỏi tại sao anh không hay cười, vì có ai mang nhiều nỗi buồn như thế mà cười nổi đâu em.

Em hỏi tại sao anh không biết khóc, vì anh đã từng khóc rất nhiều lần trước đó.

Em hay hỏi anh tại sao anh nói chuyện lạnh lùng, cục lốc, chẳng biết quan tâm em, thật ra là do anh chẳng biết cách nói chuyện, mặc dù xung quanh anh có quá nhiều người. Bởi nếu anh dễ dãi, anh biết cách nói chuyện, thì liệu em có giữ nổi anh không?

Có nhiều người hỏi anh, tại sao anh lại đau lòng như vậy, phải chăng chuyện tình giữa anh và em buồn như thế sao? Nếu mà đau buồn như vậy sao anh vẫn cố nhớ, cố thương? Anh không trả lời, nhất quyết là sau này vẫn vậy. Vì như anh biết, chúng ta yêu nhau và rời xa nhau cũng là do duyên phận, chả chẳng ai biết được cả, có vui, có buồn, có nước mắt, cũng có nụ cười, kèm theo sau đó là cả tổn thương mà anh phải mang theo suốt quãng đời sau này.

Anh chỉ nghĩ em sẽ là của anh thôi, không phải của ai khác cả. Anh cố giữ em bên cạnh, nhưng đó cũng là từng bước đẩy em ra xa anh. Chắc tại vì em sợ bị gò bó, không lối thoát.

Anh xin lỗi vì chẳng giữ được em, cũng chẳng biết trân trọng em, để rồi nhìn em rời đi ngay trước mắt giữa cơn mưa cuối tháng 12 lạnh ướt áo.

Bạn đang đọc truyện *Đừng Để Cô Ấy Cô Đơn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 2: Tuổi thanh xuân của tôi

"Sợ nhất là không có tiền và không còn tuổi trẻ chứ xa một người thì không có gì đáng sợ. Bản thân không thể lo cho gia đình mình mới là điều đáng sợ nhất."

Tình yêu vốn là thứ nửa vời, là thứ mà có được sẽ hạnh phúc, không có sẽ khiến con người ta vì ghen tị mà giành giật đấu đá nhau. Còn không sẽ buồn rã rồi nếu như chẳng có được tình yêu mình mong muốn.

Thế nên đừng mãi lao đầu vào tình yêu như một đứa trẻ, cứ thấy lại rồi muốn có được. Yêu cần phải trưởng thành rất nhiều, chứ không phải có được một hai ngày rồi bỏ bê chẳng thêm đếm xỉa đến nữa.

Đừng cảm thấy tủi thân khi không có tình yêu, hãy tập làm quen với điều đó. Hãy sống vì bản thân mình, sống vì cuộc đời tự lập, chín chắn và trưởng thành. Bởi dù không có ai đi chung đường với mình, mình vẫn có thể bước tiếp. Mặc dù nhiều lúc một mình thấy cô đơn thật, có những lúc buồn, muốn

khóc lắm nhưng biết tựa vào vai ai? Hãy nhớ, khóc xong rồi thôi, đứng dậy và bước tiếp. Con đường mình chọn, đừng nghe ai xui khiến rồi bỏ sang một lối đi khác. Bởi ai biết được lối đi đó có bao nhiêu trông gai đang chờ?

Người ta nói con đường nào chẳng có chông gai. Ừ thì đúng thật, không có chông gai, bản thân đâu mạnh mẽ được như bây giờ. Hồi đó còn yêu mãnh liệt một người, còn đau lòng, còn khóc sụt sùi. Giờ chín chắn hơn rồi, tự biết bản thân một mình là ổn nhất rồi, bình yên nhất rồi, tôi vẫn chọn con đường ấy. Dù có bao nhiêu chông gai tôi vẫn đi, vì tôi đã có kinh nghiệm hơn, biết mình có đủ sức lực để đi đến cuối con đường.

Ai trên đời này cũng nói: sợ nhất là không có tiền và không còn tuổi trẻ chứ xa một người thì không có gì đáng sợ. Câu đó đúng! Bản thân không thể lo cho gia đình mình mới là điều đáng sợ nhất.

Sáng sớm thức dậy nhìn thấy mình trong gương, đầu tóc bù xù, mặt mũi xanh xao như già trước tuổi vậy. Đó là vì hôm qua nhắn tin với người ta rồi người ta không trả lời, vậy là cứ khóc cả đêm. Đó chính là điều ngu ngốc nhất chứ không phải đáng sợ.

Những ngày thanh xuân thật đẹp của tôi là những ngày cùng bạn bè rong ruổi lang thang khắp mọi nẻo đường. Chúng tôi cười nói vui về chẳng bận tâm điều gì.

Có những ngày, tôi dành hết thời gian của mình để phụ giúp ba mẹ, dù là chuyện nhỏ nhất, dễ nhất nhưng làm rồi mới thấy thấm mệt và ý nghĩa cô cùng.

Thanh xuân của tôi trôi qua như vậy đó.

Vậy thanh xuân của các bạn trôi qua như thế nào?

Có phải là mòn mỏi ngóng trông tình cảm của một người không yêu mình, hay la cà nơi quán nét lúc nào cũng ồn ã tiếng người xe inh ỏi. Hoặc cả ngày làm việc mệt mỏi rồi về nhà nằm i trong căn phòng chật chội, chỉ có bốn bức tường.

Tôi cũng từng lãng phí thanh xuân của mình như thế, đó là khi tôi đặt hết tình cảm của mình vào một người, người ta hề nói câu gì là tôi đều nghe rầm rập.

Đó là một hôm người kêu tôi hãy chờ người. Tôi đã tin, niềm tin như khắc vào lòng. Mặc dù người ta không hẹn thời gian, chỉ nói một câu mơ hồ như vậy. Thương mà, biết sao giờ? Đó là một trong những việc sau này tôi cảm thấy mất thời gian nhất. Người ta nói vậy đó, nhưng biết được người ta có để tâm đến việc mình chờ ở đây không?

Mắc cười nhất là lúc tôi cảm thấy tuyệt vọng khi người ta không trả lời tin nhắn ấy, mình cũng mặt dày tiếp tục câu chuyện đó nữa. Rồi cứ thế, tin nhắn ngày càng dài và người ta chỉ nhắn một câu ngắn. Vậy mà lòng vẫn cảm thấy vui. Khi biết bao nhiêu người thật lòng thích mà vẫn phải chờ thứ tình cảm thương hại, có phải ai trải qua rồi mới biết cảm giác lúc đó không mấy dễ chịu đúng không?

Tuổi thanh xuân của tôi còn là những lúc la cà bên những quán ăn vặt lề đường. Đặc biệt, tôi rất thích trà sữa. Sau những buổi đi học về, thế nào tôi cũng ghé vào quán quen gọi một cốc trà xanh kiwi rồi mới yên tâm về nhà.

Tuổi trẻ mà, được làm điều mình thích, mình mơ đã rồi hãy nói tới chuyện yêu. Hồi đó, tôi rất muốn được làm một nhà văn, để viết những điều tôi thích, để được sống trong từng câu chữ tôi viết, trau dồi bản thân và cũng tự thấy bản thân mình trong những trang sách nữa.

Và, nếu như ai đã trải qua tuổi thanh xuân chẳng mấy thú vị thì ngay từ bây giờ hãy thay đổi: hoàn thiện bản thân hơn, đừng dành tình cảm của mình cho ai đó quá nhiều. Và hãy yêu bản thân mình hơn. Bạn sẽ thấy cuộc sống này thật đẹp và còn nhiều điều để khám phá.

Bạn đang đọc truyện *Đừng Để Cô Ấy Cô Đơn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 3: Đã chọn rồi thì làm gì mà mệt

"Cô đơn lâu ngày, cũng có những lúc người ta thêm cái cảm giác yêu một người và rất dễ bị rung động vì một lời nói hay những cử chỉ quan tâm của người khác."

Có người hỏi tôi cô đơn như vậy mệt không? Tôi mỉm cười " đã chọn rồi thì làm gì mà mệt."

Những ngày đó, bạn có thể yêu thương mình hơn hoặc học cách yêu bản thân một cách trọn vẹn nhất có thể. Bạn có thể đến nơi mình thích. Dù có lúc cũng cảm thấy chạnh lòng lắm, khi bắt gặp một đôi tình nhân đan tay nhau, ôm nhau ấm áp. Nhưng đã chọn cô đơn rồi, để tâm làm gì, cho tay vào túi áo và bước tiếp thôi.

Có nhiều người nói rằng cô đơn lâu ngày sẽ khiến con tim mình chai sạn, chẳng còn muốn mở lòng thêm lần nào nữa. Điều đó không hoàn toàn đúng. Bởi cô đơn lâu ngày, cũng có lúc người ta thêm cái cảm giác yêu một người và thậm chí rất dễ bị rung động vì một lời nói hay những cử chỉ quan tâm của người khác.

Rồi họ đắn đo, lựa chọn có nên yêu nữa không, có nên đặt tình cảm của mình cho một ai đó lần nữa?

Ngày đó, tôi đã yêu một người hết lòng và dành những thứ tốt nhất cho người ta. Đến lúc rời xa nhau, thứ tôi nhận được chỉ là người giọt nước mắt đau khô và bất lực.

Giờ đây, tôi yêu lí trí hơn. Cho đi ba phần và giữ riêng cho mình bảy phần còn lại. Để đó, phòng khi người ta đi, vẫn còn chút gì đó giữ lại cho riêng mình. Nhưng cuối cùng, người ta vẫn nhả tâm ra đi, mình chẳng có gì, đau lòng vẫn hoài đau lòng, nuối tiếc vẫn hoài nuối tiếc.

Bạn đang đọc truyện *Đừng Để Cô Ấy Cô Đơn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 4: Tự hỏi lòng lúc nào là bình yên?

"Dù ít hay nhiều hãy đặt mình vào vị trí của người khác, không phải để đoán thử xem người ta nghĩ gì. Mà đứng vào đó để thật sự hiểu người ta".

Là những ngày trôi qua phải có một nỗi buồn. Ngày nào mà không có gì để buồn, ngày đó mới là ngày buồn nhất.

Là khi bản thân cảm thấy mỗi ngày trôi qua đều giống nhau, chẳng có điều gì thay đổi cả. Cứ mãi một mình, làm gì cũng một mình.

Là khi chẳng để tâm vào thứ tình yêu không rõ ràng. Thà không yêu, yêu rồi đau vậy thà chẳng yêu làm gì. Bỏ nó vào một ngõ ngách nào đó rồi chôn xuống và quên đi cho xong. Chẳng muốn để tâm.

Là vì tôi cô đơn nên mỗi buổi sáng nhìn mình trong gương, thấy mình thật đẹp. Chẳng trông chờ ai, chẳng ai làm mình phải đau lòng. Rồi tự biết làm đẹp cho bản thân mình hơn, cười nhiều hơn. Bởi nếu mình không thương mình thì ai làm được điều đó nữa?

Khi yêu một người, ai cũng mong tình cảm của mình được đáp lại. Không cần người đó tài giỏi, giàu sang, chỉ cần người ta biết trân trọng và yêu thương mình là được.

Một hôm, gặp thằng bạn dẫn người yêu vào quán cafe vẫn hay ngồi đọc sách, tôi liền vẫy tay gọi:

- Ê.

Thế là nó cười, rồi đi lại bàn tôi, kéo ghế cho người yêu ngồi trước. Thằng bạn hậu đậu ngày nào bây giờ đã khác. Trước đây, nó khá rụt rè khi tiếp xúc với con gái. Cũng như tôi vậy. Hai thằng từng nói với nhau là sau này yêu ai cũng phải chọn đúng người mà đặt tình cảm. Chứ sợ nhất là phải yêu rồi xa, rồi phải bắt đầu mối quan hệ mới. Vừa mệt mỏi, vừa chẳng đi tới đâu. Hôm nay nhìn thấy nó, tôi biết nó đã chọn đúng người.

Ngồi trước mặt tôi là một cô gái khá xinh xắn. Tôi chưa gặp cô ấy bao giờ, chỉ biết họ đã quen nhau lâu lắm rồi. Chẳng bù thằng bạn tôi không phải là xấu. Nhưng thật ra là đi chung với cô, tôi chẳng thấy hợp. À, mà duyên mà, có duyên gặp nhau rồi thương nhau đó thôi. Ai nhìn cứ tưởng thằng này giàu, thì giàu mới yêu một cô xinh đẹp như vậy chứ. Nhưng tôi chẳng dám tin. Nói thật, quen nhau bao lâu, tôi chẳng thấy nó có gì cả, có chăng chỉ là tình cảm của nó thôi, và có khi chính tình cảm ấy đã khiến cô lay động.

Giữa đồng suy nghĩ hỗn độn, tôi vô duyên đến mức hỏi nó một câu tẻ nhạt thế này:

- Làm cách nào để mày giữ người ta lâu như thế?

Nó cười, dường như nó biết tôi sẽ hỏi như vậy, rồi trả lời rất rõ ràng:

- Là vì tao biết tôn trọng tình cảm của người yêu tao, biết cách giữ một người bên mình mãi mãi.

Lúc nà, tôi thật sự chẳng biết nói gì hơn. Chỉ cần như vậy thôi là đủ để có một tình cảm trọn vẹn? Có mơ hồ quá không?

Ngày trước, tôi phải đánh đổi cả mối tình đầu để hiểu được: yêu một người cần lắm sự kiên nhẫn và quan tâm. Thế mà hôm nay, nghe nó nói, tôi lại tò mò. Phải chăng mình đã yêu sai cách?

Tình yêu, có nhất định phải chờ đợi tình cảm của người ta hay không?

Nếu biết cách buông bỏ thứ tình cảm đó, thì liệu có bao nhiêu tình cảm khác đang đợi mình, vậy tại sao phải đợi làm gì?

Đó là vì yêu chân thành quá nên đôi khi tự biến mình thành kẻ ngốc. Cho tình yêu của người ta là tất cả, xem việc phải làm người ta để ý đến mình đặt lên trên tất cả mọi thứ. Vậy nếu không có tình cảm đó, có bao giờ tự thấy bản thân mình có thể sẽ tốt hơn không? Chẳng thể nặng lòng như bây giờ?

Rồi có nhiều người hay suy nghĩ, nếu xa rồi chẳng còn thấy người ta nữa. Thì liệu có quên đi được không? Liệu có đau lòng khi gặp lại người ta không? Ừ thì cũng có một chút đau lòng. Nhưng quên đi một người rất khó, có khi cả đời cũng chẳng thể làm được.

Vì yêu chân thành quá mà, đặt tình cảm cho người ta nhiều quá mà. Đến lúc người ta đi thì phải bất ngờ thôi.

Rồi đánh đổi thời gian để suy nghĩ là tại sao người lại quay lưng bước đi mãi chẳng về.

Rồi đánh đổi cả thanh xuân để đoán về việc có nên yêu một người đàn hay không? Có nên đặt tình cảm tiếp cho người nữa không? Và liệu rằng có đau lòng không?

Yêu mà, cứ yêu thôi. Hãy yêu mãnh liệt nhất có thể. Sợ gì mà phải rụt rè, bỏ cả thanh xuân ra để thương một người, thương như vậy là thật sự ngu ngốc. Bởi trong chuyện đó, kẻ đáng thương là mình chứ chẳng có ai hết. Vì một khi người ta đã quay lưng thì chắc chắn tình cảm cũng chẳng còn. Vậy, mình có ép làm chi? Biết chừng nào mới chấp và hết nỗi buồn đó?

Đúng là yêu một người cần nhất tôn trọng tình cảm của đối phương. Vì đôi khi quá ích kỷ, chỉ biết chăm chú vào bản thân mình thôi, cũng chẳng thể bền lâu được. Phải thật sự hiểu, bản thân người ta cũng sẽ đau lòng nếu như tình cảm của mình không được đáp lại.

Thế nên, dù ít hay nhiều, hãy đặt mình vào vị trí của người khác, không phải để đứng thử xem người ta nghĩ gì. Mà đứng vào đó để thật sự hiểu người ta.

Cũng giống như giữ một người vậy, đôi khi người ta ghen tuông quá cũng không phải là không tin tưởng nhau, mà là vì người ta muốn giữ. Nếu có một ngày, bạn tất bật với công việc, đi làm vào sáng sớm tới tối mịt mới về. Về rồi thì mệt quá, rồi nằm ngủ luôn. Chẳng quan tâm gì đến tin nhắn của người ta. Thế là ngày hôm sau, hỏi làm sao người ta giận mình, sao trách người ta được? Lúc đó, đừng bao giờ trẻ con đến nỗi giận ngược lại người ta mà hãy hạ giọng xin lỗi.

Vì người yêu, bỏ biết bao thời gian ra chờ đợi tin nhắn hồi âm của mình. Không thấy thì họ lo thôi. Thế nên, dù gì đi nữa cũng hãy nhớ là đừng bao giờ lười biếng trong việc gì, cũng đừng để người yêu mình chờ đợi. Không cần gì nhiều đâu, chỉ cần bạn nhắn tin một câu: "Anh về rồi, nhưng hôm nay anh mệt" chẳng hạn, dù có giận bạn, nhưng nếu thật sự yêu bạn, họ sẽ hiểu. Hãy giữ một người như thế nhé.

Thật sự, giờ đây tôi cảm thấy tiếc rất nhiều điều. Bỏ rơi người đã thương tôi thật lòng. Hững hờ với họ, rồi lại chạy đi theo đuổi một thứ gì đó chẳng bao giờ có kết quả, cứ luôn mãi mập mờ.

Thế nên, giữ một người không khó gì đâu. Sợ người bỏ đi rồi ta tiếc, mới thật sự khó. Lúc đó hối hận biết bao nhiêu.

Bạn đang đọc truyện *Đừng Để Cô Ấy Cô Đơn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 5: Yêu và Thích

"Tôi sẽ chọn thích một người, đến khi thích người đó đủ lâu rồi, thấy bản thân mình đủ trưởng thành và đủ kiên nhẫn rồi, nhất định tôi sẽ nói lời yêu người ta".

Tôi rất sợ tình cảm đơn phương của mình bị phát hiện. Bởi với tôi, cảm giác đó tôi tệ vô cùng.

Đó là những lần bị lũ bạn thân châm chọc. Hễ gặp nhau là bọn nó kêu tên người tôi thích thay vì gọi tên tôi như trước. Cảm giác lúc đó như muốn đào đất xuống để tự chôn mình vậy.

Có mấy đứa nói, tình cảm của mình, tại sao không cho người ta biết? Nhưng liệu biết rồi, liệu người ta có chấp nhận tình cảm của mình không? Có những chuyện, đôi khi không nói ra, sẽ tốt hơn.

Thích một người, là một ngày đẹp trời nào đó, đang đi dạo trên con đường quen và bắt gặp bóng hình thân thuộc. Lúc đó, tim như muốn nhảy tung ra ngoài và lòng nôn nao đến khó tả.

Thích một người là luôn muốn nhắn tin trước cho người ta, chọc giận người ta rồi đi xin lỗi, cười cợt, hà hề.

Thích một người là bản thân chẳng sợ đau lòng nếu người đó có trả lời tin nhắn hay không. Bởi vì chỉ thích thôi mà, đâu cần đòi hỏi người ta quá nhiều.

Nhưng một khi đã buông lời yêu mới cảm thấy biết bao nhiêu khoảng cách. Đó là, vào một ngày, chỉ lỡ gặp người thôi, thấy vui lắm mà sợ chẳng dám lại gần. Bởi vì biết đâu người chẳng muốn gặp?

Yêu một người rồi mới biết, chẳng bao giờ dám nhắn tin trước đâu. Mà dù có nhắn tin trước cũng chẳng mong người sẽ trả lời nữa. Vì sợ nhất là sau những dòng tin nhắn dài của mình, người ta chỉ đáp lại đúng một câu, vừa lạnh lùng, vừa hững hờ.

Thế nên, nếu ai hỏi tôi, chọn thích hay yêu một người. Tôi chắc chắn sẽ chọn thích. Khi thích người ta đủ lâu rồi, thấy bản thân đủ trưởng thành và đủ kiên nhẫn để chờ đợi một người rồi, nhất định tôi sẽ nói lời yêu người ta. Dù có hơi muộn, nhưng chắc chắn là cả hai đều có tình cảm với nhau. Còn hơn là cứ buông lời yêu trong khi người ta chẳng có tình cảm với mình. Rồi cứ ngồi đó mà trông chờ vào tình cảm của người ta. Làm vậy có ích gì không?

Bạn đang đọc truyện *Đừng Để Cô Ấy Cô Đơn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 6: Nếu yêu tôi hãy yêu thật lòng

"Cái chúng ta cần là một người nắm tay đi qua giông bão, chứ không phải là người thấy chút khó khăn là buông tay rồi để chúng ta một mình ở lại. Nếu yêu thật lòng, người ta sẽ chẳng dễ dàng buông bỏ."

Đôi khi tôi chẳng biết mình nghĩ gì nữa, đi lang thang đâu đó một mình, thấy bình yên đến lạ. Đó là lúc tôi chẳng còn nghĩ tới người, dành hết thời gian cho bản thân, làm những điều mình thích, đến những nơi mình cảm thấy vui... Và mọi mệt mỏi, ưu tư đều biến mất. Hoá ra, đã lâu lắm rồi, tôi chưa có lại cảm giác này kể từ lúc yêu người.

Bản thân tôi cố chấp lắm, yêu ai là phải yêu cho bằng được. Không phải là mình ích kỉ, nhưng mình muốn thứ gì thì phải có được nó lúc trọn vẹn nhất.

Cũng giống như yêu người ta, muốn người ta toàn tâm toàn ý dành hết tình cảm cho mình. Thế nhưng mãi sau này tôi mới biết không phải do họ không thật lòng, mà là họ sợ yêu rồi sẽ chia tay. Không phải người ta không tin tưởng vào tình yêu, người ta tin lắm chứ. Tin rằng sẽ có một người vì mình mà yêu đến cuối đời, tin là dù tình cảm hai đứa có mất mát nhiều đến đâu, chỉ cần người ta cố giữ là sẽ mãi vững bền.

Tôi cũng từng là người ở trong vị trí đó. Cho dù tình cảm của mình có nhiều đến đâu. Một khi người ta quyết định ra đi, mình không thể nào cản được. Và dù có yêu người ta đến nhường nào, chỉ cần người ta lỡ đánh rơi hoặc bỏ đi đâu đó thôi là sẽ đánh mất. Là dù muốn nói với người ta rằng mình sẽ đợi câu trả lời. Nhưng người ta cứ bỏ tình cảm của mình ở cái xô nhỏ nào đó rồi hờ hững mãi thôi. Và, tôi cảm thấy mình thật ngu ngốc.

Thế nên bây giờ, cho dù yêu ai, tôi cũng chẳng mãi lao đầu vào như một kẻ ngốc. Phải biết đứng ở vị trí đó, xem người ta thật sự có tình cảm với mình không rồi mới dám ngỏ lời. Mà có phải là tất cả tình cảm đâu. Tôi sẽ chỉ đặt nửa vơi thôi. Không phải vì tôi sợ. Bởi nếu sợ thì lúc đó đã không chờ đợi lâu đến vậy, tôi sẽ để một chút gì đó trong tim, để sau này người ta có quay lưng bước đi, thì mình chẳng phải đau lòng. Để còn dư một chút gì đó, tôi sẽ dành cho người đến sau và sau nữa.

Và chắc chắn, sẽ có người trân trọng nó, cho dù ít ỏi. Nhưng chỉ cần người chịu giữ nó thôi, chịu yêu nó thôi, bản thân cũng thấy đủ hạnh phúc rồi.

Thế nên, bây giờ tôi sẽ chẳng phải vì ai mà đau lòng nữa. Tuổi thanh xuân của tôi đã dành hết cho một người rồi. Chẳng còn nhiều để yêu sai người nữa. Nên người đến sau, nếu yêu tôi thì hãy thật lòng.

Bạn đang đọc truyện *Đừng Để Cô Ấy Cô Đơn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở Ebook Full . Net.

Chương 7: Vậy là hôm nay tôi đi

Người ta nói buông bỏ là một việc khó mà mấy ai làm được. Nhưng nắm giữ lại càng là việc khó hơn. Vậy nên, chọn việc khó để bớt đi nỗi lo, để trái tim thanh thản cũng rất xứng đáng.

Tôi sẽ trả lại người thứ tình cảm thương hại này. Tôi sẽ không nhận vì nó chẳng phải thật lòng.

Tôi từng ích kỉ đến nỗi chẳng muốn làm mình đau thêm bất cứ lần nào nữa. Vậy mà vẫn cứ yêu, yêu người ta dù biết là sẽ đau lòng, thương người ta dù biết là vô dụng.

Đó là lúc tôi biết mình yêu người ta đến nhường nào. Còn người ta chỉ xem nó như một món đồ, chơi chán rồi bỏ đi. Để mặc nó cũ kĩ hao mòn đi từng ngày. Rồi sau này, có ai còn dám chơi món đồ cũ kĩ đó nữa không? Vì đã xấu xí đã qua tay một người?

Tôi đã từng rất sợ khi cứ cố chấp nắm tay người ta chẳng buông. Vì chỉ cần lỡ buông rơi một chút thôi, mình đã để tuột mất người ta rồi. Và dù tôi cố nắm chặt thế nào, có cố chấp giữ ra sao, người vẫn bước đi, bỏ mặc tôi ở lại.

Và hôm nay tôi sẽ đi, sẽ chẳng vì người mà vương vẩn, cũng chẳng còn buồn mà mạnh mẽ bước đi. Nói thì dễ thật đấy, nhưng làm rồi mới biết khó đến nhường nào. Và bản thân sẽ cố gắng, nhất định vẫn sẽ làm. Để lỡ có một ngày khi gặp lại người, tôi sẽ kiêu hãnh bước qua chẳng e dè như trước nữa, chẳng phải gặp xong là vờ lau nước mắt từng giọt.

Thế nên tôi sẽ thật mạnh mẽ, để chắc chắn là ngoài kia có rất nhiều người đang đợi mình. Nuối tiếc làm chi cho một người đã xa mình cơ chứ?

Bạn đang đọc truyện *Đừng Để Cô Ấy Cô Đơn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 8: Con gái à, mạnh mẽ lên đi!

Nếu có một ngày nào đó bạn bị thất bại trong tình yêu thì hãy mạnh mẽ lên và đừng bao giờ tỏ ra mình đáng thương. Nếu muốn khóc, hãy cứ khóc thật to lên, đừng cố kìm nén cảm xúc. Hãy cứ tin là hạnh phúc sẽ đến với những người chân thành.

Tôi từng ngu ngốc đến nỗi, nghĩ việc chờ đợi tình cảm của người ta là nguồn sống. Dù người ta không yêu vẫn cứ muốn chờ. Chờ trong vô vọng.

Đã có lúc chẳng còn muốn trông chờ điều gì vào thứ tình cảm đó nữa. Thứ tình cảm mập mờ, dù có cũng đau lòng mà không có thì cũng tổn thương.

Sợ rằng một ngày nào đó yếu đuối quá, chẳng còn một chút sức lực để bên người. sợ lắm những lúc chờ tin nhắn của người quá lâu rồi nghĩ quẩn quanh khiến bản thân càng ủ dột.

Tôi đã ngu ngốc như thế, hết lần này đến lần khác, ngã gục rồi tiếp tục đứng dậy để yêu người. Cứ như vậy, đến mức chẳng biết bản thân đã chịu biết bao nhiêu vết xước nữa.

Con gái à, đừng mãi mê theo đuổi một người chẳng thích mình. Nếu thật lòng họ đã thương em từ rất lâu rồi. Chứ không phải đùa giỡn tình cảm của em mãi như vậy. Thế nên, nếu là con gái, hãy yêu thương bản thân mình hơn. Sống một cuộc sống thật bình thường nhưng không tầm thường.

Đừng để người ta biết tình cảm của mình dành cho họ quá nhiều. Đừng ngu ngốc níu kéo khi người ta đã muốn ra đi. Đừng tự mãi đứng đằng sau nhìn người ta hạnh phúc rồi mới thấy an lòng.

Vậy sao không biết trân trọng tình cảm của mình? Sao không chờ đợi thật nhẫn nại để tìm ra một người yêu mình thật lòng rồi đặt tình cảm trọn vẹn nhất cho người ta?

Còn nếu không, thì vẫn cứ cô đơn đi. Làm những điều mình thích mà chẳng bị ràng buộc vì mối quan hệ đó. Chẳng phải phí thời gian mà trông chờ tin nhắn của người ta. Thế nên, không yêu thì hãy trân trọng những ngày còn độc thân nhất có thể. Để tự do làm đẹp bản thân mà chẳng sợ ai chê cười.

Là con gái, thì cần gì phải giảm béo. Cứ ăn thật thoải mái thích đi. Mập thì sao? Cũng đáng yêu mà. Ôm vẫn ấm và bàn tay thật chắc nịch, để đủ sức mà nắm tay người.

Thế nên, con gái à, đã yếu đuối rồi thì đừng nên yêu sai người để yếu đuối thêm nữa. Nhiều lúc buồn lắm, muốn khóc lắm mà người ta chẳng thèm để ý. Vậy thì yêu để làm gì? Chẳng phải tự yêu bản thân mình sẽ tốt hơn sao? Cho nên, đừng khiến ai làm tổn thương mình, dù có yêu người ta nhiều đến cỡ nào. Một khi đã buông nhất định phải buông. Đừng níu kéo trong vô vọng. Mất thời gian còn khiến ta đau lòng.

Con gái chỉ có một thời thanh xuân thôi. Yêu đúng người hay không thì phải chọn thật kĩ. Đừng để bản thân quá mất thời gian vào những mối quan hệ chẳng biết trước được kết quả. Yêu người cần yêu, cưới người cần phải cưới. Dẫu sau này, khi trưởng thành, gặp một cuộc hôn nhân chẳng mấy tốt đẹp thì cũng chẳng còn gì hối tiếc, vì mình cố gắng hết sức rồi. Giữ được thì giữ. Bởi có duyên nợ thì mới có hạnh phúc và hạnh phúc thì đâu thể cưỡng cầu. Nếu có duyên gặp người đàn ông của mình, lúc đầu họ từ tế bao nhiêu, bên họ hạnh phúc bao nhiêu nhưng lại không có "nợ" để ở bên nhau thì cũng sẽ chẳng đi đến đâu.

Thế nên con gái à, mạnh mẽ lên đi. Lo cho bản thân thật đủ đầy đi rồi thương người sau cũng được mà. Vội làm chi để rồi mãi đau lòng.

Bạn đang đọc truyện *Đừng Để Cô Ấy Cô Đơn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 9: Yêu thì phải tôn trọng

Hãy nhớ, dù thế nào đi chăng nữa, bất kể người đó là ai, chỉ cần một lần bạn cảm thấy mình không được tôn trọng thì hãy nói lời chào tạm biệt. Bởi những người không biết tôn trọng bạn sẽ không bao giờ có thể mang lại cho bạn hạnh phúc.

Tôi từng nghĩ việc nắm tay nhau giữa phố đông người, hôn nhau ở những nơi công cộng là chuyện rất bình thường.

Vậy mà có nhiều chàng trai chẳng dám làm điều tầm thường đó vì ngại người và sợ sệt. Những câu hẹn thề, những lời yêu thương của họ nói ra, rằng sẽ bên nửa kia của mình suốt cuộc đời, trong khi ngay cả việc nắm tay cô gái của đời họ đi giữa phố đông còn e ngại thì liệu họ làm được gì? Thật sự khó hiểu!

Nếu đã yêu một cô gái, đừng giấu giếm sự quan tâm dành cho họ, đừng che giấu tình cảm của bản thân. Như một ngày nào đó, cô ấy than rằng cô đói bụng, ngay lập tức hãy xách xe qua nhà chờ cô ấy đi ăn thôi, chắc chắn cô ấy sẽ rất hạnh phúc.

Nếu một ngày nào đó cô nàng than mệt mỏi vì mối quan hệ này, đừng vội vàng buông lời từ bỏ quá sớm. Vì con gái là vậy, họ cần các anh đến bên cạnh họ, cho họ bờ vai để dựa dẫm kêu than, chỉ cần nói: "Anh ở đây mà" là mọi chuyện sẽ ổn.

Đừng bao giờ nói một cô gái ăn nhiều, trông em mập lắm đó, mà hãy động viên cô ấy. Vì cô ấy cũng là con gái, dễ bị tổn thương và dễ yếu lòng. Bởi vì dù ốm hay mập thì đó vẫn là cô gái mà bạn đã chọn, đã yêu và đặt tình cảm của mình.

Vậy nên đừng bao giờ để cô gái bên cạnh bạn phải buồn. Hãy yêu thương và chăm sóc, đừng ngại người hay dấn đo, hãy yêu như thể hôm nay là ngày cuối cùng mình còn được nắm tay cô ấy.

Bạn đang đọc truyện *Đừng Để Cô Ấy Cô Đơn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 10: Có tình yêu cách xa nửa vòng trái đất

"Có những ngày mệt rã rời, muốn chạy tới ôm người ngay thôi mà không thể, tự nói với lòng là khoảng cách hai đứa quá xa, vậy mà vẫn yêu."

Yêu xa khó lắm, một câu chuyện, một niềm vui, một nỗi đau đầu thế kể hết qua cái màn hình.

Có những ngày mệt rã rời, muốn chạy tới ôm người ngay thôi mà không thể, tự nói với lòng là khoảng cách hai đứa quá xa, vậy mà vẫn yêu. Nhiều lúc có chuyện gì vui, chuyện gì mới chỉ muốn đem khoe hết với người mà không thể.

Yêu xa là khi vừa mở mắt dậy, lấy ngay cái điện thoại, mặc kệ chuyện gì cũng chỉ muốn vào xem tin nhắn của người ta trước đã. Người ta vẫn nói "xa mặt cách lòng" mà, nên yêu xa càng lâu càng dễ mất niềm tin ở nhau. Rồi xuất hiện những tin nhắn cộc lốc vồn vện chỉ mấy câu rồi thôi, rồi giận nhau vì những lần trả lời inbox chậm. Bỗng cảm thấy mối quan hệ này dần xa cách, cuối cùng là block nhau rồi nói dăm ba câu vì quá mệt mỏi.

Vậy mới nói, yêu xa cần nhất sự can đảm! Dù bản lĩnh để đi tiếp ngày qua ngày, đừng nên quá mất kiên nhẫn vào nó. Và tôi thật sự rất trông chờ vào cái ngày hai người yêu xa gặp được nhau, vui mừng khôn xiết, ôm nhau thật chặt, mãi không chịu buông. Họ sẽ kể cho nhau nghe những ngày không có người kia bên cạnh, cùng đi ăn những quán ăn yêu thích mà họ đã dự định từ lâu. Và chỉ muốn giữ người kia ở bên mãi không thôi.

Bạn đang đọc truyện *Đừng Để Cô Ấy Cô Đơn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 11: Nhất định phải tìm được người

"Tình yêu đích thực một khi đã chớm nở thì sẽ không bao giờ biến mất. Nó sẽ luôn ở đó, kiên trì khẳng định sự tồn tại của mình trong trái tim chúng ta và trong cuộc đời."

Em nhất định phải kiếm được một người yêu em, chịu được cái tính khủng hoảng điên điên của em, cái tính khó nuông chiều, dễ hờn ghen như thời tiết.

Nhất định người đó sẽ không quá phong độ, nhưng phải thật cao lớn, để khi em buồn em có thể dựa vào bờ vai vững chắc của hơn. Nhất định là một người thương em hơn cả bản thân họ, quan tâm em mỗi khi em không khỏe và dắt em đi ăn thật nhiều mỗi khi em ủ dột, buồn đau. Nhất định phải là một người không bao giờ kêu em ăn kiêng mà nhắc em hãy ăn thật nhiều vì sức khỏe là trên hết.

Người đó phải là một người dám nắm tay em giữa phố đông, chẳng e dè những ánh mắt tò mò, soi mói bên cạnh. Người đó không cần phải đẹp trai như soái ca, chỉ cần bình thường như những chàng trai khác để em còn dễ dàng nắm giữ.

Và nhất định yêu em là phải cưới.

Bạn đang đọc truyện *Đừng Để Cô Ấy Cô Đơn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Chương 12: Người cũ, nhắc tên chỉ cho đau lòng

“Hạnh Phúc do chính mình nắm giữ, quá khứ mãi mãi chỉ là những điều thuộc về xa xưa, mọi thứ trôi qua hãy để nó nằm yên trong ngăn kéo dĩ vãng. Chuyện cũ, người cũ, nhắc lại làm chỉ thêm đau lòng.”

Bỗng một ngày gặp lại người trên con đường đó, vẫn con đường quen thuộc, cảnh và người vẫn như xưa. Kỉ niệm từng đợt, từng đợt ủa về khiến muốn dừng mà chẳng thể.

Thế là sau bao lâu không gặp, nét mặt và nụ cười vẫn đáng ghét như thế, chỉ là bản thân bây giờ chẳng thể đến bên và nghe người ta thủ thỉ. Để cảm nhận lại giọng nói ấm áp đã từng cứa sâu vào tim mình ngày người nói lời chia tay.

Vậy nên người à, nếu thật sự đã xa rồi, cố tình tránh mặt nhau rồi, chào một tiếng cũng chẳng được. Thôi thì đành lòng đi ngang qua nhau vậy. Vô tâm như hai kẻ xa lạ chẳng biết quá khứ đã từng hạnh phúc thế nào. Và tan vỡ ra sao.

Bất chợt bừng tỉnh lại rồi tự nở nụ cười mỉm. Hoá ra, mình đã suy nghĩ quá roò, người đã đi rồi và ta chỉ còn là kẻ xa lạ. Chờ đợi, nhớ thương và vương vấn làm gì, chỉ thêm đau lòng và nhức nhối.

Mỗi tối, tôi đều thở dài và nói những câu khô khốc từ trong cổ họng rằng mình sẽ ổn thôi, ngày mai rồi đầu cũng lại vào đó. Cuộc sống mà, đâu phải cứ ngày ngày u buồn mãi được.

Lòng đã tự bảo một ngày không ổn cũng phải tự hào rằng bản thân đã trưởng thành hơn và biết nhiều thứ hơn. Nhưng đôi khi tự nói với lòng như vậy mà thật ra bản thân có lúc nào ổn đâu. Phải chăng yêu người nào người cũng làm ta đau lòng?

Bạn đang đọc truyện *Đừng Để Cô Ấy Cô Đơn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 13: Em đừng hoài thương

“Đối với con gái, muốn hạnh phúc thì hãy tỉnh táo một chút. Nếu đã biết tâm người đàn ông không hướng về phía mình, thì đừng lãng phí quá nhiều thanh xuân.”

Em đừng cố chấp như vậy nữa. Nếu người ta thật sự yêu em đã không để em phải chờ như vậy. Người ta sẽ không khiến em phải đau buồn, không bắt em cô đơn, trống trải rồi tự dẫn vật mình. Càng không nên đặt em vào mối quan hệ mập mờ không tên như vậy.

Mối quan hệ chẳng dám nói tiếng yêu, muốn lại gần ôm thật chặt nhưng chẳng dám, muốn nắm tay người nhưng chẳng dám với, chỉ đứng xa nhìn người. Có lúc, người đi bên cạnh người khác cười nói vui vẻ, bản thân cũng thấy chạnh lòng mà chẳng dám ghen vì không có tư cách.

Và, nếu người đã không yêu em, tại sao em vẫn cố đoái hoài, vẫn cứ quan tâm người rồi nuôi hi vọng? Trong khi bản thân lại chẳng dám tin là sẽ có ngày đó. Mặc cho ngoài kia có biết bao nhiêu người phải lòng mình, hứa với lòng chỉ bên người, bên người thôi. Vậy là đủ, đau lòng cũng kệ!

Em đừng như vậy nữa, đừng làm người ta khó xử nữa. Người ta đã không thương em rồi, sao em lại không thương chính bản thân mình? Bởi nếu em không có trách nhiệm với bản thân thì sao người ta có trách nhiệm với em được. Rõ ràng em đâu yếu đuối, em rất mạnh mẽ mà, phải không?

Bạn đang đọc truyện *Đừng Để Cô Ấy Cô Đơn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 14: Yêu phải biết chọn đúng người

“Chọn người yêu, đừng bao giờ chọn người chỉ biết hứa hẹn. Vì người đó chỉ có cảm giác tạm thời với ta thôi.”

Chọn người yêu, đừng bao giờ chọn người chỉ biết hứa hẹn.

Vì người đó chỉ có cảm giác tạm thời với ta thôi.

Vì tình cảm nói bằng miệng mơ hồ lắm.

Hãy chọn người nghiêm túc nhìn vào tình cảm của hai đứa, không cần hứa hẹn gì, mỗi ngày bên nhau, yêu nhau để cả hai cùng trọn vẹn là được.

Hãy chọn người thật trưởng thành và nghiêm túc, đừng để họ đùa giỡn với tình cảm của mình.

Và, nếu đã tìm được người ấy, phải biết giữ lấy nhé. Hoặc không cần phải giữ đâu, họ sẽ tự giữ mình đó thôi.

Bạn đang đọc truyện *Đừng Để Cô Ấy Cô Đơn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 15: Chẳng muốn người thương hại

"Yêu là yêu, thương hại là thương hại, thương hại không bao giờ có thể trở thành tình yêu được. Đối với tôi, để ai đó phải thương hại mình, đúng là một cực hình."

Bây giờ tôi thấy chính mình không ổn. Chẳng muốn kêu than, chẳng muốn phiền ai, cố gắng tỏ ra mạnh mẽ để không thấy sự thương hại của người ta.

Tôi đã từng yêu một người, người mà tôi đặt nhiều tình cảm và hi vọng nhất. Từ quan tâm đến lo lắng, có nhiều lúc buồn chẳng dám kể người nghe bởi sợ người chẳng thêm để ý.

Và ngày người đi cũng là ngày mà tôi mất tất cả. Chẳng dám mở lòng với ai, sợ tổn thương, tổn thương đến tận cùng, một lần nữa.

Đề rồi chẳng dám nghĩ là sẽ thương một người nhiều như vậy.

Cứ nghĩ mãi, sau này sẽ không giữ lại những mảnh vỡ trong tim, để vết thương tự lành dù những vết sẹo đau thối vẫn chẳng chịt, tan vỡ.

Bạn đang đọc truyện *Đừng Để Cô Ấy Cô Đơn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 16: Đừng bắt một cô gái im lặng

Con gái khi yêu thường hay nói rất nhiều với người con trai họ thương. Con gái quan tâm bằng lời nói, một khi họ đã im lặng thì coi như đã kết thúc mối quan hệ. Vậy nên, đừng bắt họ im lặng, khi ấy, họ sẽ tổn thương tận cùng. Đừng bắt con gái phải chịu đựng quá lâu, chẳng ai biết được sau khoảng thời gian đầy hỗn loạn ấy, họ tổn thương đến nhường nào.

Không phải muốn là được

"Tình yêu không phải là thứ muốn là được, cầu sẽ thấy, tìm thì sẽ ra. Tình yêu càng không phải là một món hời, dễ dàng vay trả, bán mua"

Có những tình cảm không phải muốn là được.

Như việc bạn yêu một người và rất mong người đó đáp lại tình cảm, mong trong tim họ cũng có một chỗ cho bạn, một chỗ thật ấm áp, chẳng có ai, chỉ dành riêng cho bạn thôi.

Nhưng có những việc không phải muốn là được.

Rồi từng ngày từng ngày như thế, bản thân dù biết là trong lòng người mãi chẳng còn chỗ nào cho mình nữa. Vậy mà bản thân vẫn cố chấp, để rồi ảo tưởng hão huyền trong khi người cứ lạnh nhạt, vô tâm.

Nhưng, đúng là bản thân chẳng có gì để người ta quan tâm tới, có chi lại đòi hỏi tình cảm của người ta?

Giá mà thương người ít đi một chút.

Giá mà đừng đặt quá nhiều tình cảm cho người.

Giá mà người chịu hiểu tình cảm đó.

Muốn ngủ một giấc rồi dậy quên sạch chuyện về người.

Thôi, chẳng dám nghĩ, cứ bên người và hi vọng thôi.

Bạn đang đọc truyện *Đừng Để Cô Ấy Cô Đơn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 17: Ai rồi cũng thất tình

"Ai mà không một lần lầm lỡ, một lần chọn sai người. Cứ coi họ như là một chuyến xe buýt vậy, chia tay cũng như lỡ một chuyến đi."

Ai cũng có một lần thất tình, một lần có cảm giác vô hình trong mắt người khác. Muốn hỏi người ta rằng sao chẳng thể quan tâm mình, sao lại trốn tránh, có cần như vậy không...

Thất tình thôi mà, nào đâu phải tận thế đâu. Tự trách bản thân làm gì, hờ hững với nó làm gì. Rồi tự làm mình đau thêm.

Ai mà không có một lần lầm lỡ, một lần chọn sai người. Cứ coi họ như một chuyến xe buýt vậy, chia tay cũng như lỡ một chuyến đi.

Ai mà không có một lần con tim loạn nhịp khi lần đầu gặp người, dù chỉ là chút băng khuâng ngây dại thôi nhưng cũng đủ xao xuyến nhớ mãi.

Những ngày thất tình, tự nhốt mình trong phòng rồi khóc làm gì? Ôm mãi nỗi đau đó liệu có thấy ổn hơn không? Vậy tại sao không bước ra ngoài, tự giải thoát bản thân và bắt đầu những hành trình mới? Nếu làm như vậy để mong nhận được tình cảm của người thì nó cũng chỉ là thứ tình cảm thương hại. Đừng hi vọng rồi ảo tưởng nữa.

Đã có những ngày, vì người ta mà bỏ bê bạn bè. Rủ rề mãi cũng chẳng đi. Chỉ muốn ở nhà mở mạng lên cũng chỉ muốn nhắn tin với người.

Người ta không nhắn cũng ngồi đợi và nhớ mong âm thầm. Rõ khi người ta không cần mình nữa, có buồn, có muốn khóc đến đâu cũng chẳng biết tựa vào ai mà nức nở. Ấy vậy mà lũ bạn vẫn bên cạnh, vẫn chia sẻ.

Mặc dù rất nhiều lần vì người ta mà chẳng thèm đoái hoài đến bọn nó. Khuyến mình bỏ quan tâm đi, nói mãi chẳng nghe, vậy mà còn trở mặt giận ngược lại bọn nó. Đến khi người đi rồi, mới biết chẳng có gì quan trọng hơn tình bạn.

Thứ tình yêu dễ vỡ, lỏng tay buông rớt một cái thôi đã chẳng thể nhặt hết mảnh vỡ vụn. Tình bạn dù có rớt thế nào cũng vậy. Chỉ có sự phản bội mới đánh mất nó thôi. Còn ngoài ra, việc mất đi một tình bạn thật sự là điều chẳng bao giờ.

Tuổi thanh xuân có bao lâu đâu, vậy tốn thời gian yêu người không yêu mình làm chi nữa, rồi chờ đợi mãi, mòn mỏi, vô vọng. Ai rồi cũng sẽ khác. Cũng giống như chỗ làm vậy. Một đời người đâu phải chiến làm một chỗ, chỉ yêu một người. Đâu phải ai cũng yêu mãi một người không yêu mình. Tìm được người tốt hơn để mà yêu, thật sự yêu mình là quá lắm rồi. Chờ đợi làm gì người chẳng nhớ nổi tên ta?

Và, quả thật, nếu có một ngày tôi thất tình, tôi cũng sẽ trải qua như thế. Không sống chờ đợi mãi một người, nài nỉ xin tình cảm của người. Bởi yêu làm gì, mừng làm gì một mối quan hệ đầy sự thương hại đó.

Bạn đang đọc truyện *Đừng Để Cô Ấy Cô Đơn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 18: Tôi đã cô đơn đến như vậy

"Có những ngày chẳng biết làm gì cho bản thân hết trống rỗng. Muốn đi đâu đó thật xa, chỉ một mình thôi, một mình lặng lẽ ở nơi đó."

Tôi đã thật sự thấy cô đơn.

Có những ngày thấy lòng mình sao bất an vô cùng. Chẳng biết làm gì cho bản thân hết trống rỗng, việc gì cũng không xong, làm gì cũng không thành. Muốn đi đến đâu đó thật xa, chỉ một mình thôi, một mình lặng lẽ ở nơi đó.

Nhiều lúc buồn, muốn đến nơi phố xá đông đúc, muốn hoà mình góp vui nhưng sao thấy mình lạc lõng quá. Rồi lại lặng lẽ một mình trong căn phòng

trống trải, vẫn thấy vui và bình yên đến lạ, thấy ổn hơn ngoài kia rất nhiều lần.

Cứ ngày nào rảnh rỗi quá không có việc gì làm, đó là lúc cảm thấy bản thân thật sự rất bận với những suy nghĩ mông lung, những câu chuyện mơ hồ chẳng rõ đầu cuối. Rồi có những lúc ngu ngốc đến nỗi, tự lưu lại cho mình những bài hát khiến bản thân đã buồn lại càng thêm buồn và không thể nào bước ra nỗi. Chỉ biết chùn chân lại, đứng yên một chỗ, rồi tự ôm lấy bao nỗi buồn. Lòng cũng chẳng lúc nào bình yên là vì thế.

Có những lần lướt newfeeds thấy những niềm vui nho nhỏ, nghĩ mình sao phải buồn mãi như vậy, cuộc sống đâu phải lúc nào cũng chỉ một màu đen. Ủ, thì cũng đúng. Chỉ là lòng tạm thời cảm thấy trống rỗng vậy thôi.

Có những buổi đi xem phim thật lạ. Đứng một mình giữa chốn đông người qua lại, ai ai cũng có đôi. Lại phòng vé, chọn coi phim nào phù hợp với mình. Xui thật, tuần đó lại toàn là phim tình cảm. Mà đi xem phim một mình là can đảm lắm rồi, lại còn vào phòng xem phim tình cảm nữa thì khỏi nói. Cảm thấy bùn rùn vô cùng. Ấy vậy mà vẫn vào coi, mặc dù nhìn các cặp đôi cũng chẳng dễ chịu là mấy. Và sau này vẫn như thế, vẫn một mình đi xem phim, chỉ có điều không còn khó chịu nữa khi nhìn đôi đôi cặp cặp ra vào rạp phim.

Nếu như yêu ai đó, tôi cũng muốn được cùng người ấy xem những bộ phim yêu thích, được dựa đầu vào vai họ, được nắm tay thật chặt đến cuối phim.

Có những lúc lên FB biết làm gì đâu. Vào xem mấy tin tức trên newfeeds, lướt lướt từ trên xuống, trả lời tin nhắn của vài đứa bạn thân rồi một ngày buồn, một ngày cô đơn đến lạ.

Và cô đơn cũng là khi yêu một người rồi, mà ta chẳng là gì trong họ. Và sẽ lại bắt đầu một chuỗi ngày cô đơn.

Bạn đang đọc truyện *Đừng Để Cô Ấy Cô Đơn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 19: Con gái không cần đẹp, chỉ cần biết cách yêu

"Con gái khi yêu, đừng bỏ cả thanh xuân để chờ đợi một ai đó. Chẳng cần phải nhất định yêu người mình yêu đâu bà cũng đừng chờ đợi người ta quá lâu. Đến cuối cùng, thứ mình nhận được mới là điều quan trọng."

Con gái khi yêu, đừng yêu người ta nhiều quá, đừng để người ta biết tình cảm của mình. Đừng bỏ cả thanh xuân để chờ đợi một ai đó. Và nếu thương ai thì cứ thương đi, bình yên bên người là đủ. Chẳng cần phải nhất định yêu người mình yêu đâu bà cũng đừng chờ đợi người ta quá lâu. Đến cuối cùng, thứ mình nhận được mới là điều quan trọng.

Bởi vậy mới nói, con gái dù mạnh mẽ đến đâu, lạnh lùng cỡ nào thì trong tình yêu họ cũng yếu đuối, trẻ con và vô cùng ngốc nghếch.

Là con gái, những lúc buồn, muốn rất muốn, cần rất cần một người tâm sự. Cần người san sẻ bờ vai khi lòng cảm thấy yếu đuối nhất, vụn vỡ nhất. Thế nhưng, đôi khi muốn là một chuyện, thực tế lại là một chuyện khác.

Nhiều lần cảm thấy bản thân áp lực lắm, mệt mỏi lắm, rồi tự xoa dịu rằng nỗi buồn đâu thể kéo dài. Rồi sẽ có lúc bản thân thôi nghĩ cho người mà biết yêu mình hơn, biết lo cho mình tốt hơn, bù lại những năm tháng vì người mà nhiều lần tổn thương, chịu bao nhiêu vết cắt.

Nói thì nói vậy thôi, đã là con gái, càng tỏ ra mạnh mẽ lại càng khiến mình tổn thương nhiều hơn. Những lúc cố gắng không để nước mắt lăn dài trên mi, ngăn cho tiếng nức nở không vỡ thành lời, sao thấy lòng thốn thức không nguôi. Không ngủ được, lại nhớ người, thật sự nhớ. Mà được chi đâu, càng làm cho vết thương hằn sâu thêm thôi. Thật sự không đành lòng.

Có những buổi đi chơi với đám bạn, nhìn tụi nó đùa nào cũng có đôi, quan tâm lo lắng cho nhau đủ thứ mà thấy thèm. Vì mình yêu một người, mà ngay cả khi chạnh vào nhau còn cảm giác sợ sệt, ngại ngùng thì sao mong được người quan tâm và yêu thương. Phải chăng mình đang bị ảo tưởng khi bên người, khi nhìn thấy tụi nó tay trong tay với người yêu?

Ấy vậy mà chính bản thân dù rất muốn, muốn có một người chịu hiểu, chịu thương, chịu san sẻ với một đứa khó tính như mình. Đến khi người xuất hiện, đủ hết điều kiện mình đã ra. Vậy mà chẳng yêu, cứ bỏ mặc người ta. Bởi vì đã có một người chiếm trọn trong tim, ô cửa trái tim mở ra cho một người bước vào và đóng thật chặt. Vậy mà người trong tim lại đang làm đủ mọi cách thoát ra nhiều hơn là sưởi ấm nó. Lúc nào cũng vậy, ngày nào cũng nghe người nói những lời vô tâm mà mãi sau này mới biết đó là những nhát dao đâm thẳng vào lồng ngực buốt nhói. Và, mãi sau này, vết thương cũng mãi chẳng thể lành.

Thế nên, đừng chờ đợi một người quá lâu. Thanh xuân của con gái đâu chỉ dành cho một người. Đâu phải vì một người mà tổn thương hết lần này tới lần khác. Hỉ sinh như vậy sao mà đáng cơ chứ. Hãy chọn người con trai trưởng thành, đủ cảm thông mà yêu.

Dù mình đã bao lần đổ vỡ, dù đã là một cô gái chẳng còn tin vào tình yêu, họ sẽ biết cách sưởi ấm tim mình và chắc chắn sẽ không để nó phải đau và sứt sẹo thêm một lần nào nữa.

Đến lúc đó, Em đừng bảo thủ mà hãy chạy đến ôm người thật chặt. Muốn khóc cũng có vài người rồi. Dựa đầu vào mà khóc, mà than trách người đi. Nếu đã tìm được rồi, đừng đánh mất người lần nào nữa. Vì tình yêu thật sự không có hai lần đâu.

Chương 20: Thứ tình cảm mập mờ

"Khi đã yêu, hãy dừng cảm công khai người yêu mình. Điều đó chẳng có gì đáng xấu hổ cả. Yêu thì cứ yêu thôi, mặc kệ thiên hạ, đâu ai có thể nói mãi cả đời. Miệng đời, trách làm chi?"

Một hôm có một bạn nhắn cho tôi bảo rằng:"Anh ơi, người yêu em chẳng dám công khai em là người yêu,thế bây giờ em phải làm sao, em không thích mối quan hệ mập mờ như thế này!"

Thật ra, một khi đã yêu, đã xác định thương người rồi, thì ai cũng muốn công khai tình cảm đó. Bởi họ chẳng làm gì sai trái, chẳng việc gì phải sợ cả.

Còn đối với một số ít thì họ nghĩ, công khai làm gì, chỉ cần cả hai yêu nhau là được rồi. Chỉ cần tin tưởng họ thôi, công khai làm chi cho nhiều người bàn tán.

Như khi yêu nhau, Đăng relationship lên Facebook, Chụp ảnh cùng nhau và tag tên nhau, bạn bè nhìn thấy sẽ chúc phúc, nhiều người khác thì ngược lại, họ buông lời mỉa mai rằng: quen nhau up ảnh nhiều làm gì, mai mốt chia tay lại tốn công xóa.

Thế nên một khi đã công khai tình cảm, bạn phải thật mạnh mẽ để vượt qua những chuyện như vậy. Sợ nhất là sẽ có người chán nản, buông xuôi vì áp lực. Vậy nên, chỉ công khai khi cả hai đã đủ sự tin tưởng.

Như câu chuyện của rapper Khói, anh đã làm cho bao cô gái, chàng trai thổn thức vì những bài nhạc buồn của mình. Đến khi anh có người yêu, cả hai đã chịu áp lực rất nhiều. Nào là: nhỏ đó có gì đẹp đâu, tài cán gì đâu. Còn các chàng trai thì bảo: Nếu anh có người yêu rồi thì sẽ không còn ra nhạc nữa, quá thất vọng. Anh chàng Rapper vẫn kiên quyết bảo vệ người yêu của mình trong vòng xoáy dư luận.

Thế mới nói, khi đã yêu, hãy dừng cảm công khai người yêu mình. Điều đó chẳng có gì đáng xấu hổ cả. Yêu thì cứ yêu thôi, mặc kệ thiên hạ, đâu ai có thể nói mãi cả đời.

Miệng đời, trách làm chi?

Bạn đang đọc truyện *Đừng Để Cô Ấy Cô Đơn* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 21: Có những quá khứ chỉ nên là quá khứ

"Tôi muốn giữ hết những yêu thương của lúc xưa. Để chẳng ai có thể chạm lại vào nó nữa, kể cả tôi."

Đừng bao giờ chen chân vào chuyện của người cũ nữa. Nếu đã lỡ chia tay rồi, cũng đừng đăng những câu status nói xấu họ, vạch mặt những thói xấu của họ cho thiên hạ biết. Làm vậy được lợi ích chi đâu, chỉ khiến bản thân thêm mệt mỏi và đau khổ.

Cả hai đã từng thương nhau, từng đi chung một con đường, mà con đường đó, bản thân tự thấy chông gai quá, mệt mỏi quá, rồi quyết định chia xa. Người đi đường người. Ta đi đường ta. Một con đường nhưng hai ngã rẽ.

Còn mãi giận hờn, chê trách người ta, tức là còn quan tâm người ta. Có còn bên nhau nữa đâu. Có còn đi chung đường nữa đâu, tại sao vẫn ngóng trông, chờ đợi.

Dù người đã có người mới rồi. Người có vui, buồn gì cũng không phải việc của mình. Cũng chẳng cần mình quan tâm tới nữa. Vậy sao không bỏ đi cho nhẹ lòng, giữ trong lòng hận thù làm gì? Sao không tìm những thứ tốt hơn, mới mẻ hơn, những cảm xúc thiết thực hơn? Tìm một người đáng để mình đặt tình cảm đến trọn đời.

Tôi thấy có nhiều người mất rất nhiều thời gian để can thiệp vào hạnh phúc của người cũ. Kể xấu, làm đủ trò để người ta chẳng được hạnh phúc. Thật sự quá mất thời gian cho sự vô bổ đó.

Nếu họ đã thay lòng và lừa dối tình cảm của mình thì tại sao không dành những thời gian quý báu đó để chăm chút bản thân và yêu nó nhiều hơn? Dẫu biết mình từng đau đớn vì người. Từng có những ngày bị người lạnh nhạt, bỏ rơi. Những lúc đó, cho dù buồn thật đấy, nhưng ít ra người cũng còn là của mình, còn quan tâm, trách móc và có quyền được hờn giận.

Tự cho người ta cái quyền là mình đau thì bây giờ, khi cả hai đã xa nhau rồi, còn làm gì được nữa? Sao cứ phải ngóng nhìn mãi xem họ ra sao, có ổn không, có vui với hạnh phúc mới không? Rồi lại một mình ngồi khóc và đau khổ. Hãy nhớ rằng, khi cánh cửa này khép lại, sẽ có một cánh cửa mới mở ra. Vậy việc gì phải tốn thêm thời gian để moi móc người nữa?

Con gái mà, tuổi trẻ chỉ có một, thanh xuân lại chóng qua, đừng đặt tình cảm cho một ai đó quá nhiều. Vừa đủ thôi nhưng hạnh phúc.

Với tôi, Tôi rất muốn giữ những gì ngọt ngào nhất, nhớ nhất của người xưa. Dẫu là một khoảng thời gian ngắn thôi. Nhưng bên người, cạnh người lòng lúc nào cũng bình yên.

Tôi muốn giữ hết những yêu thương lúc của lúc xưa. Để chẳng ai có thể chạm tay vào nó nữa, kể cả tôi.

Bạn đang đọc truyện *Đừng Để Cô Ấy Cô Đơn* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 22: Người Yêu Cũ

"Người Yêu Cũ- là người lạ đã từng thương, là người dù còn thương cũng không thể quen biết nữa. Người Yêu Cũ - chỉ nghe thôi mà cũng thấy chua xót biết bao."

Quen lại người yêu cũ là điều mà ít ai có thể làm được.

Có nhiều người bảo chia tay rồi coi như hết. Không nên quay lại làm gì. Cũng như bạn mặc lại cái áo cũ lâu ngày không dùng tới, sẽ cảm thấy lỗi mốt và khó chịu.

Nhưng khi quen một ai khác mà bạn vẫn còn nhớ mối tình xưa, đó là khi bạn vẫn còn yêu mà chẳng thể nào quên được. Và bạn có suy nghĩ được rằng, khi quen người mới, chắc gì họ đã hiểu bạn và quan tâm bạn?

Người yêu cũ có thể đem lại cho bạn cảm giác hạnh phúc thật sự chứ không như người mới. Rất khó để có thể quên.

Tôi đã yêu và chờ đợi người yêu cũ quay về. Vì thế, còn yêu xin hãy quay về với nhau. Đừng lãng phí duyên trời ban.

"Này người ơi, người có yêu tôi không?"

Nếu yêu tôi, Tôi mong tình cảm của mình, người sẽ đáp lại nó.

Này người ơi, Còn muốn thương nữa không? Nếu còn thương, hãy thương lấy tôi này.

Dẫu tôi và người bao lần đổ vỡ.

Nếu còn thương xin hãy quay về."

Bạn đang đọc truyện *Đừng Để Cô Ấy Cô Đơn* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 23: Đừng đau lòng vì những điều xưa cũ

"Tôi rất sợ khi yêu mà lúc nào cũng nhớ đến người cũ. Không phải là tôi ích kỷ bởi tôi hiểu, khi còn nhớ là họ còn thương và còn yêu rất nhiều."

Có nhiều người ích kỷ niệm quốc dù bản thân chưa quên được người cũ, vẫn mãi mê kiếm tìm những mối tình mới. Họ làm đủ mọi cách để người ta để ý rồi cuối cùng lại buông một câu nhẹ tênh rằng: chưa sẵn sàng.

Thật quá bất công với người mới. Làm đủ mọi cách để người ta phải lòng, tưởng là yêu trọn vẹn rồi mà lại quay lưng bỏ đi vì nhớ một người đã cũ, đã xa vời. Làm vậy có quá nhẫn tâm không?

Về phần người mới, bản thân cảm thấy bị lừa dối và bị tổn thương đến tận cùng. Rồi họ cũng cảm thấy sợ. Sợ phải nhắc đến tình yêu lần nữa, ám ảnh mãi

trong tâm trí họ để chẳng thể nào tin tưởng một người nào nữa. Như một tảng băng vậy.

Nếu ai đó có thể sưởi ấm tim họ thêm một lần nữa thì nó cũng sẽ tan chảy. Ai rồi cũng có lúc tìm được cho mình một bến đỗ thật sự bình yên.

Tôi rất sợ khi yêu mà lúc nào cũng nhớ đến người cũ. Không phải tôi ích kỷ bởi tôi hiểu, khi còn nhớ là họ còn thương và còn yêu rất nhiều. Tôi sợ rằng hình ảnh người cũ sẽ ám ảnh mãi và còn làm họ mãi đau lòng.

Rồi tôi thấy có nhiều điều lấp lửng trong mối quan hệ này, còn thiếu rất nhiều so với mối quan hệ của họ khi xưa. Thi đúng mà, Đôi khi phải xa người mình thương nhất và quen một người mới, không phải ai cũng có thể thích nghi và có thể bắt đầu với những việc mới hoàn toàn một cách dễ dàng và thoải mái.

Thế nên, những cảm giác xưa cũ từ đó ủa về rất nhanh, từng đợt từng đợt như sóng tràn khỏi bờ cát.

Vậy nên khi quên một người nào đó đang rất buồn, tôi chỉ dám khuyên họ một câu chân thành là cố gắng vượt qua thôi. Chẳng dám nói thêm lời nào nữa. Và sau lời động viên đó, không biết họ có cố gắng vượt qua được không. Hai đang ngã quỵ rồi khóc nức vì nhớ, những người đã thương, thương thật nhiều.

Tôi cũng là người đã từng trải qua giai đoạn đó. Nên tôi thật sự hiểu, quên một người khó khăn đến nhường nào.

Thương người quá làm gì để rồi người đi, vẫn nhớ người....

Đau lòng không nguôi.

Bạn đang đọc truyện *Đừng Để Cô Ấy Cô Đơn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 24: Tôi đã yêu yêu một kẻ gốc gác

"Đứng từ xa cũng được, người hạnh phúc thì mình vui. Người buồn thì mình sẽ ngồi đó nghe người tâm sự. Qua những ngày thật bình thường bên người thôi."

Yêu một người không yêu mình, nhiều khi nói tiếng nhớ, tiếng thương mà chưa lần nào dám hỏi rằng người có nhớ, có thương mình không. Cho dù chỉ là thương hại.

Vậy nên, những lúc một mình cô đơn, trống vắng, tôi lại chủ động rủ người đi chơi. Lòng Chị mong được nghe câu đồng ý dù chỉ một lần cũng được. Thế mà người lại từ chối. Người bảo người bận. Cũng biết là như vậy mà.

Nhiều lúc nhắn tin với người, tôi luôn là người chủ động. Bởi tôi sợ nếu mình không nói thì người cũng biết tâm. Thế nên, dù một giây, tôi cũng không muốn xa rời.

Rồi một lúc nào đó, chẳng còn chuyện gì để nói, tôi lại tìm đủ mọi cách để làm phiền người ta. Dù biết là tin nhắn của mình chỉ tính bằng đầu ngón tay trong ô tin nhắn của người. Có thể mất dạng lúc nào không hay.

Vậy mà người vẫn trả lời, vẫn chịu tâm sự. Những lúc như vậy, tôi càng thêm ảo tưởng, càng thấy vui và càng thêm mong chờ.

Lũ bạn thân của tôi vẫn hay bảo: yêu sao không nói ra, giữ mãi trong lòng, người ta đâu có biết?

Nói thì nói được rồi đó. Nhưng sợ không có đủ can đảm để đứng trước người. Mà nói xong người có chịu chấp nhận không? Hay là sau này khi nhắn tin người sẽ vội tránh mặt.

Tin nhắn thì vồn vện vài ba chữ. Rõ ràng không quan tâm, rõ ràng là hờ hững mà sao tôi cứ mãi vẫn vương? Sao cứ cố chấp thích một người mãi không thích mình.

Và tình cảm đó, những câu status ngọt ngào đó, họ đã dành cho ai khác.

Bởi tôi biết, Tôi đã lỡ thương người lắm rồi. Tôi cũng chẳng bao giờ mong rằng sẽ có ngày người hiểu tình cảm của mình, sẽ có ngày người vì mình mà trót đắm say. Chỉ cần biết người qua ngày là đủ. Chẳng cần phải nghĩ ngợi gì nhiều cả.

Đứng từ xa cũng được, người hạnh phúc thì mình vui. Người buồn thì mình sẽ ngồi đó nghe người tâm sự. Qua những ngày thật bình thường bên người thôi.

Viết cho những ngày đại khờ, gốc gác

Chương 25: Không đâu bằng gia đình

"Tôi đã quá mù quáng để rồi không thấy được những thứ quan trọng của đời mình là gia đình. Chỉ có bên gia đình bạn mới thấy mình được yêu thương và bỏ qua mọi lầm lỗi. Còn ngoài kia, một con giống bão cũng có thể cuốn ta đi một cách dễ dàng, khiến ta chẳng xoay mình kịp."

Đó là một ngày trời mưa, người nói người hết yêu tôi rồi, hết thật rồi. Rồi người buông lời thật vô tâm: Trễ rồi đó, đi về đi.

Thế là tôi lặn lội về nhà trong mưa, Con mưa xối xả hòa cùng nước mắt, đau đớn tột cùng. Về nhà, mẹ vẫn chờ cơm và đợi cửa. Mẹ hỏi tại sao lại khóc.

Cô bé Oà khóc nức nở, ôm chầm lấy mẹ. Sau mình lại vô tâm thế, vì mày chỉ biết nghĩ cho người mà chẳng hề quan tâm đến bản thân, quan tâm đến gia đình và ngay cả mẹ.

Người nuôi lớn, chăm bẵm tôi từ bé đến giờ, mang nặng đẻ đau 9 tháng 10 ngày, cho tôi một cuộc sống đủ đầy, viên mãn.

Vậy mà chỉ vì một người đàn ông xa lạ mà tôi đã tự làm mình đau, làm những người xung quanh phải phiền lòng và lo lắng.

Tôi thấy mình thật ngu ngốc và có lỗi rất nhiều. Những hôm đi chơi với người cho đến gần tối mới chịu về, mẹ vẫn ngồi đó đợi cửa và phần cơm con gái.

Vậy mà tôi cũng chẳng mấy may động lòng, chẳng quan tâm đến cảm xúc của mẹ.

Những lúc nhìn mẹ bận bịu, chạy vạy với công chuyện trong nhà, tôi vẫn chẳng giúp gì mẹ, vẫn mãi mê với những cuộc nói chuyện và tin nhắn không ngừng với đầu dây bên kia.

Tôi không hiểu rằng, cơm tôi ăn, quần áo Tôi mặc và vô vàn những khoản phí ăn học của tôi đều từ mồ hôi và nước mắt của mẹ.

Giờ tôi mới biết, tình yêu chỉ là một thứ bé tẹo teo, dễ dàng vỡ, dễ dàng đánh mất nhưng khi nó đã mất rồi thì rất khó để tìm lại.

Nó cũng như viên kim cương lấp lánh vậy, Nếu bạn lỡ tay làm rớt bạn mãi mãi chẳng còn thấy vẻ đẹp của nó nữa.

Những ngày vắng người. Buồn thì có buồn thật, đau lòng thì cũng đau lòng thật. Nhưng chuyện đã qua đâu cách nào làm lại, người cũng đã buông tay rồi làm sao níu kéo lại nữa đây?

Tôi đã quá mù quáng khi bị ánh sáng lấp lánh kia che mờ mắt, để rồi không thấy được thứ quan trọng của đời mình là gia đình. Chỉ có bên gia đình bạn mới thấy mình được yêu thương và bỏ qua mọi lầm lỗi.

Còn ngoài kia, ta nhỏ bé đến nhường nào, một con giống bão cũng có thể cuốn ta đi một cách dễ dàng, khiến ta chẳng xoay mình kịp.

Bạn đang đọc truyện *Đừng Để Cô Ấy Cô Đơn* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 26: Đủ yêu thương, hạnh phúc sẽ đọng đầy

"Đủ gió chong chóng sẽ quay

Đủ yêu thương, hạnh phúc sẽ đọng đầy"

Có nhiều người bảo với tôi rằng: yêu mà, hãy cứ yêu thôi. Tại sao phải chọn người, thử lòng người làm gì chứ?

Thì đúng là như thế, yêu thì hãy cứ yêu sao phải ngờ vực, đắn đo về ai đó?

Việc chọn đúng người để yêu và yêu một người mình đặt tình cảm cho họ quá nhiều, đến cuối cùng không biết họ có hiểu, họ có bỏ nó ở một góc nào đó không là hai chuyện rất khác nhau.

Yêu đúng người, bạn đừng sợ cô đơn. Đừng bao giờ thấy bản thân quá trống trải, đừng bao giờ tạo khoảng cách khi bên người.

Nếu yêu, hãy yêu một người đàn ông biết suy nghĩ, đừng quá suy nghĩ cho người khác nhiều hơn bạn.

Nếu yêu, hãy yêu một người đàn bà bản lĩnh, không cần quá xinh đẹp nhưng giỏi giang, hiểu chuyện, biết nghĩ về mối quan hệ cho cả hai nhiều hơn là bản thân suốt ngày chung diện.

Hãy nhớ, đàn bà giỏi giang, bản lĩnh chính là ngọc trong đá.

Nếu chọn đúng người, dù yêu sai cách cũng chẳng lia xa. Chọn đúng người, thứ mình thiếu họ có thể bù vào cho đủ.

Thế nên mới có câu:

Đủ gió chong chóng sẽ quay

Đủ yêu thương hạnh phúc sẽ đọng đầy.

Bạn đang đọc truyện *Đừng Để Cô Ấy Cô Đơn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 27: Tôi chỉ xem cậu là bạn

"Tôi muốn đứng đằng xa thôi, mãi mãi. Bởi vì đến với người là vô vàn khoảng cách và khó khăn."

Tôi muốn đứng đằng xa thôi, mãi mãi. Bởi vì đến với người là vô vàn khoảng cách và khó khăn.

Thế rồi, cũng có một ngày người nói với tôi rằng: đừng mãi đứng đằng sau người nữa, đừng mãi ngốc nghếch như thế, người chẳng thể yêu tôi đâu, chỉ làm khổ tôi thôi, vô tâm, hờ hững với tôi thôi.

Vậy mà tôi vẫn cứ trốn tránh, vẫn xé toạc những lời nói đó: "Diên à, tôi chỉ xem cậu là bạn thôi, gì mà có tình cảm chứ!"

Dù người đã biết, thật sự biết tình cảm của tôi rồi, vậy có sao buông lời trốn tránh tình cảm đó làm gì, sao phải sợ chứ?

Ừ thì vẫn sợ thật mà, sợ những ngày âm thầm quan tâm người sẽ không còn nữa

Sợ sẽ trở nên vô hình trong mắt người, sợ người lặng thầm bước ngang qua, chẳng tiếng chào, chẳng lời hỏi han nữa. Thấy chấm xanh hiện sáng rất rõ vậy mà muốn nhấn tin lại chẳng thể gõ thành từ.

Có lẽ chúng mình đã không còn như xưa, hoàn toàn có khoảng cách, hoàn toàn chẳng thể bắt đầu.

Cũng vì tôi quá hi vọng rồi lại ôm thất vọng nhiều.

Bạn đang đọc truyện *Đừng Để Cô Ấy Cô Đơn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 28: Chẳng muốn nhớ một người không nên nhớ

"Dẫu có yêu người đến đâu, một khi đã quyết định xa là xa. Tự mình lựa chọn rồi thì đừng trách ai. Tự mình lựa chọn rồi thì đừng trách ai."

Chúng ta rồi cũng phải yêu rất nhiều người, đặt mình trong rất nhiều mối quan hệ rắc rối, khiến mình tổn thương và đau lòng. Nhưng duy nhất có một người làm chúng ta giữ mãi trong lòng dù có muốn cũng không bỏ được và không thể quên người đi được. Là người mình đặt hết lòng tin, dành hết tình cảm cho họ. Ấy vậy mà người vẫn đi, vẫn âm thầm rời bỏ ta đi. Khiến tim mình chẳng thể nào lành lại vết xước. Không nhắc tới thì thôi, tự mình nghĩ tới, Chạm vào nó lần nữa, thấu tim, chọt rí máu.

Tôi vẫn là vậy, dù có nhớ người đến đâu cũng dặn lòng là thôi.

Người cũng đã đi rồi, có thật sự muốn níu kéo, muốn giữ người cũng đâu còn được nữa. Người đã đi, yêu thương coi những hết. Dẫu có yêu người đến

đâu, một khi đã quyết định xa là xa. Tự mình lục lại những ký ức xưa cũ chỉ thêm đau lòng

Bạn đang đọc truyện *Đừng Để Cô Ấy Cô Đơn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 29: Chờ một tin nhắn cũng đủ đau lòng

"Thôi thì mình cứ yêu vậy thôi. Vô hình trong họ vẫn cứ yêu, Biết đâu sau này người hiểu lòng mình. Mà chắc có lẽ chuyện đó là việc không thể xảy ra."

Có những ngày chờ một tin nhắn từ người thôi, mà lòng buồn chẳng biết nói sao nữa. Sao người trả lời lâu quá, hay người xảy ra chuyện gì, Thế là bản thân của cô chờ, cô đợi, mòn mỏi vẫn cứ chờ.

Dù biết mình đối với người mình chẳng là gì cả. Có những tin nhắn gửi đi người chưa kịp rep, mình đã nhắn tin mới rồi. Có những tin nhắn người chưa kịp xem hoặc cũng chẳng thêm xem, mình cũng mặc kệ, lại tiếp tục nhắn.

Thì là vậy mà, bỏ sao đành. Thương người ta quá rồi. Dù người ta vẫn vô tâm, chả lẽ mình lại nhắn tin: sau cậu vô tâm vậy, sao trả lời tin nhắn lâu thế này? Vì mình cũng đủ hiểu, mình làm vậy với tư cách gì? Dùng tư cách gì để nói với người, mình thương người nhiều như thế, chỉ mong người đáp lại tình cảm, chút ít cũng được, chỉ chút ít thôi cũng đủ bình yên.

Có nhiều lúc muốn kể người nghe rằng mình thật sự mệt lắm, mệt mỏi với hiện tại lắm. Mà sợ rằng người buông lời kêu mình đi đi chẳng hỏi tiếc.

Sợ khi mình đi rồi thì trong lòng họ không một chút vắng vương. Ngược lại, mình càng nặng lòng vì đã không hiểu tại sao lại đột ngột như vậy.

Thôi thì mình cứ yêu vậy thôi. Vô hình trong họ vẫn cứ yêu, Biết đâu sau này người hiểu lòng mình.

Mà chắc có lẽ chuyện đó là việc không thể xảy ra.

Bạn đang đọc truyện *Đừng Để Cô Ấy Cô Đơn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 30: Những mối quan hệ kì lạ

"Khi yêu, đừng quá cao thượng. Yêu là phải nói, để còn biết tình cảm của người đối với mình như thế nào. Bản thân không nói, không mở lòng thì dù người có thương hay không cũng vô ích."

Trên đời này có nhiều cuộc tình kỳ lạ lắm. Yêu nhau 7-8 năm mà cuối cùng cũng để mất nhau. Vậy mà có những đôi yêu nhau 5-6 tháng mà lại cưới. Bởi đời là như thế, chẳng ai nói trước được chữ ngờ, nhất là chuyện duyên số.

Gặp nhau là cái duyên. Mất nhau thì chỉ nói chẳng hợp. Có đôi khi tình yêu là như thế. Rủ biết rất yêu một người, ngỡ là sẽ không bao giờ có thể buông bỏ, vậy mà vẫn rời xa.

Có những lúc, ghét người ta lắm, đến nỗi chẳng thèm nhìn mặt, chỉ gặp thôi cũng muốn né tránh. Vậy mà sau này, Không hiểu vì điều gì mà vẫn trót đắm say, đem lòng thương người, cuồng si người hết mực. Tự hỏi tình yêu có kỳ lạ không chứ?

Có hôm, đang nằm đọc một cuốn sách, thì có một cậu nhắn tin bảo rằng: "anh ơi! Em thích con bạn thân của em mất rồi. Mà nó đã có người yêu, anh ạ." Hỏi rõ đầu đuôi câu chuyện thì hóa ra cho cậu này định bày tỏ tình cảm với cô bé ấy.

Nhưng cùng lúc đó, cậu phát hiện đứa bạn thân của cậu cũng đem lòng thương cô bé. Và thế là cậu quyết định rút lui. Giấu nhem tình cảm ấy vào một góc kín, chỉ mình cậu biết, chỉ mình cậu nâng niu.

Chẳng bao giờ cậu moi móc, tìm lại nó nữa. Cậu có đó là một kỷ niệm đẹp và chỉ để ngắm nhìn và cười mỉm.

Ấy Vậy mà hôm nay, cậu lại nhớ người ta quá. Cô bé nói cô buồn lắm, cảm thấy chán nản với mối quan hệ hiện tại và muốn buông xuôi. Tưởng rằng đây sẽ là cơ hội để thổ lộ tình cảm với cô. Vậy Mà miệng lại khuyên rằng em đừng bao giờ làm vậy, đừng dễ dàng buông thứ hạnh phúc mong manh vốn chẳng dễ gì có được.

Nói ra những lời ấy mà trái tim như bị ai cứa vậy, đau buốt vô cùng. Thế rồi mãi sau này vẫn thế, vẫn lặng lẽ chuyện trò cùng người suốt những năm tháng thanh xuân. Người vui thì ta an lòng. Người buồn một thì ta lại buồn mười.

Và, cũng từng là một lần cậu quen một cô gái, mục đích chỉ để khóa lấp nỗi nhớ nhưng xưa. Điều đó hoàn toàn ích kỉ và sai lầm.

Chẳng ai dùng cách yêu một người mới để quên người cũ cả. Nó chỉ càng làm mình đau thêm và lại thêm một người bị tổn thương một cách không đáng có. Bởi họ đâu có tội gì? Tự nhiên bị lao vào vòng xoáy của kẻ thay thế. Vì một người mà làm đau lòng những kẻ chẳng liên quan.

Vậy nên khi yêu, đừng quá cao thượng. Yêu là phải nói, để còn biết tình cảm của người đối với mình như thế nào. Bản thân không nói, không mở lòng thì dù người có thương hay không thương cũng vô ích.

Bởi Nếu người ta đã không thương mình rồi. Mình cũng đã quen với người mới. Tội vạ gì mà không chịu đón lấy những thứ trước mặt mình? Sao phải kiếm tìm những cảm giác mơ hồ, chẳng biết kết quả.

Nhớ nhé, Hãy mở rộng vòng tay mình ra, san sẻ nỗi buồn, niềm vui của mình, chia sẻ từng chút cho người mới. Để cả hai hiểu nhau hơn, để mọi khoảng cách dần thu hẹp lại.

Và, nếu đã yêu một người, có duyên gặp được người rồi thì phải cố giữ, cố thương người thật lòng.

Đừng có yêu người ta bằng thể xác, rồi hồn cứ đắm chìm ở nơi xa.

Bạn đang đọc truyện *Đừng Để Cô Ấy Cô Đơn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 31: Yêu người, tôi vội vã quá

"Dạn lòng là mình phải tự giữ thật kĩ, rồi rời bên người qua hết từng giờ, từng ngày. Nếu tình cảm của mình chưa chín muồi, trọn vẹn thì sẽ chẳng bao giờ dám nói tiếng thương."

Có những lần tôi vội vã quá. Tại sao lại yêu một người nhanh đến như vậy? Tưởng rằng chỉ là cảm giác tạm thời thôi, tưởng rằng chỉ cảm nắng rồi chút xối thôi. Vậy mà lại yêu thật.

Cũng chẳng biết vì sao yêu người nữa. Tình cờ gặp gỡ, Thế là ngày đợi chờ, đêm ngóng trông những tin nhắn từ người.

Yêu một người dễ dàng như vậy, không biết nói người ta có tin là thật không?

Bởi vậy, có dám nói người ta nghe đâu. Sợ người ta hoài nghi, tránh né. Nên dù thương người lắm, muốn đi chung đường với người mỗi buổi tối đi về lắm, vậy mà vẫn không thể nói cho người nghe.

Lòng lại tự hoài nghi với những bộn bề, lo lắng. Vì bên người, sợ lừa miệng nhắc đến những chuyện xưa người cũ, lại làm người thêm đau lòng.

Rồi sau này, sợ người ta hồ hững với mình. Một tin nhắn chắc chẳng còn trả lời được nguyên vẹn như trước nữa.

Thế nên, Dù thế nào cũng phải nói ra. Dạn lòng là mình phải tự giữ thật kĩ, rồi rời bên người qua hết từng giờ, từng ngày.

Rồi thời gian sẽ trau chuốt cho tình cảm của mình giá trị hơn, hoàn hảo hơn và trưởng thành hơn. Đến lúc đó mới dám bày tỏ với người rằng đã đem lòng thương người từ rất lâu rồi.

Nếu tình cảm của mình chưa chín muồi, trọn vẹn thì sẽ chẳng bao giờ dám nói tiếng thương. Bên người bình yên là vậy, có những giây phút người vội vã chia sẻ những chuyện vui buồn, có những tối được lắng nghe tâm sự, được ngắm nhìn người mình yêu thương mỗi ngày.

Vậy cần gì phải nói rõ tình cảm mình ra vậy cần gì phải nói rõ tình cảm mình ra? Bởi nói ra rồi, liệu người ta có chấp nhận nó? Có nâng niu nó thật lòng? Hay lại đành lòng bỏ đi và quay lưng với nó?

Biết bao nhiêu là suy nghĩ, nghĩ mãi không thôi. Vậy nói chỉ cho đau lòng.

Và biết đâu, có khi tôi chẳng cần nói ra. Lỡ một hôm người bảo người biết tình cảm của tôi rồi, biết từ lâu lắm rồi? Tôi sẽ không ngần ngại mà khẽ gật đầu là có.

Và, đặt tình cảm của người tôi thật sự thương vì quá vội nên chẳng nói ra vào đúng vị trí trái tim của người.

Dù sau này, chẳng biết nó có còn đủ ấm áp để sưởi ấm tim người mãi hay không nữa.

Bạn đang đọc truyện *Đừng Để Cô Ấy Cô Đơn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Chương 32: Cô đơn không phải là một mình

"Tuồng rằng cô đơn là khi không có tình yêu, ai dè yêu rồi mới biết bản thân cô đơn gấp nhiều lần."

Cô đơn, không phải là một mình. Mà yêu người rồi vẫn cảm thấy cô đơn.

Tuồng rằng cô đơn là khi không có tình yêu, ai dè yêu rồi mới biết bản thân cô đơn gấp nhiều lần.

Đã yêu một người vô tâm, lúc đầu sợ mình cô đơn quá. Sau này rất khó để mở lòng, rất khó để yêu một người nữa. Cho đến khi lòng lại một yêu, muốn bỏ những ngày cô đơn vô vị đó sang một bên, vậy mà lại gặp phải người vô tâm, dễ thay lòng.

Sao hồi đó người ta đáng yêu quá, chẳng cho mình chạm tay vào thứ gì. Tự người làm, người bắt mình ở đó. Sợ dơ tay mình.

Có những ngày bụng đói rã rời, nhắn tin cho người thôi, dù nắng hay mưa, người vẫn đứng ngoài cửa, em biết bao nhiêu đồ ăn vì lo người yêu đói. Nào là đồ chiên, trà sữa....bao nhiêu là thứ.

Có những lúc hỏi người, nuôi tôi như vậy ờ sau này mập rồi người có lại thương tôi nhiều như bây giờ không? Người nhéo tôi thật đau. Nói sẽ không bao giờ bỏ tôi đâu, hứa là như vậy, chắc chắn sẽ không xa rồi.

Vậy mà một ngày người vẫn muốn xa, dù nắm tay người thật chặt, bỏ ngoài tai những lời nói chua chát kia. Nhưng sao hôm đó, tay người lạnh quá. Chẳng còn ấm áp như lúc trước nữa. Món rút tay thật nhanh rồi vội vã bước đi.

Sao hôm đó, giọng người lại ấm quá. Không phải là những câu nói lạnh nhạt như trên tin nhắn nữa. Nếu là những câu nói lạnh nhạt thì bản thân đã không yếu lòng như vậy rồi.

Và, đó là lần cuối, cũng cái giọng ấm áp đấy. Mà sao chẳng thể quên, kỷ niệm xưa cũ Vẫn đọng đây.

Thế nên, tôi vẫn muốn cô đơn. Chẳng phải vì người mà đau lòng quá nhiều. Mùa đông không người cũng tự biết đắp chăn cho ấm. Tự bản thân biết phải làm gì mà. Đừng ai bắt tôi phải mở lòng với người nữa. Và dù đã mở lòng thật rồi, yêu người thật sự nhưng người vẫn không gìn giữ thì lấy cớ gì mà dám yêu thêm một người nào nữa?

Và, vì bản thân đã quen với cô đơn rất nhiều rồi. Nên tôi đành tự ôm ấp nỗi buồn này, nỗi cô đơn sẽ chẳng ai kéo tôi ra được nữa. Trừ khi, tôi sẽ lại mở lòng...

Bạn đang đọc truyện *Đừng Để Cô Ấy Cô Đơn* được tài miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tài miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 33: Ừ, là do tôi đã quá cô đơn

"Ừ thì tôi vẫn cô đơn. Thong thả đi chơi một mình mà chẳng cần đợi chờ ai, chẳng cần phải sợ sau này, khi yêu ai rồi mãi cũng chẳng thể bỏ được, thế nên tôi vẫn mãi chọn cô đơn."

Tôi rất muốn được bên cạnh người tôi thương, muốn được ôm ấp, chở che và bao bọc. Muốn mỗi ngày thức dậy, mở mắt ra là thấy người bên cạnh.

Là do tôi đã quá cô đơn, nên rất thèm có được cảm giác đó. Chẳng phải đứng từ xa để nhìn người ta. Cô đơn quá rồi chẳng biết làm gì, bản thân phải tự chở che rất nhiều thứ.

Tự nói với lòng rằng: Yêu làm chi cho mệt, cứ một mình như vậy có thoải mái hơn không? Cần gì phải thương một người, Tôi đặt tình cảm của mình cho ai. Dù vẫn biết, bản thân thèm lắm mà vẫn cố tỏ ra là bất cần!

Đó là vào một ngày mưa xối xả, lòng lại thấy cô đơn. Cứ nao nao như tiếng mưa ngoài kia. Biết là bản thân có buồn gì đâu, có thương người nào đâu. Vậy mà nguyên ngày đó chẳng nói tiếng nào. Chán rất chán. Ai hỏi gì cũng ậm ừ rồi thôi. Nằm lặng lẽ ở góc nhỏ quen thuộc. Thấy bản thân thiếu lắm. Thiếu một cái gì đó mà khi cô đơn mình chẳng thể có. Đó là một người cho mình tâm sự.

Rõ ràng, nếu cô đơn mà vui như thế thì tại sao vẫn có nhiều người đau đầu vào yêu làm gì, có phải bỏ quách đi cho xong? Yêu làm chi, Mãi theo đuổi người làm gì cho đau lòng? Vậy mà người ta cũng yêu đó, cũng vẫn thương người ta đó thôi. Vẫn cứ ngu ngốc tự làm mình đau lòng.

Ừ thì tôi vẫn cô đơn, cô đơn muốn làm gì cũng được. Thong thả đi chơi một mình mà chẳng cần đợi chờ ai, đưa đón ai. Chẳng cần phải sợ sau này, khi yêu ai rồi mãi cũng chẳng thể bỏ được, thế nên tôi vẫn mãi chọn cô đơn.

Và, cô đơn cũng biết bao nhiêu nỗi buồn.

Bạn đang đọc truyện *Đừng Để Cô Ấy Cô Đơn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 34: Mọi chuyện rồi sẽ ổn!

"Nếu như một ngày ai đó thương tôi, thì mong họ hãy thật đủ kiên nhẫn. Tôi đã quá vô tâm với bản thân mình. Tôi cần có thời gian để ủ ấp nó lại, hàn gắn nó như xưa."

Mỗi tối, tôi đều dành một chút thời gian đi đâu đó. Đi đâu cũng được, miễn là thoát khỏi sự trống trải này. Đi đâu cũng được, miễn sao có thể lấp đầy cái khoảng trống vô hình kia.

Mỗi khi buồn, tôi lại muốn ăn thật nhiều. Anh đây tâm trí chẳng bận suy nghĩ nhiều, chỉ tập trung ăn và ăn. Sau mỗi lần như vậy, Tôi cảm thấy nguoi ngoai và vui bớt đi phần nào. Một cái gì đó trong tôi như được lấp lại, trọn vẹn và lành lặn hơn.

Khi buồn, tôi hay nghe nhất bài nhạc cùng tâm trạng. Là do khi nghe, tôi nhận thấy nỗi buồn của mình trong đó. Là khi nghe, tôi muốn nó bay theo lời nhạc. Thả bay theo gió, thay trôi theo từng giai điệu. Lúc ấy, tôi sẽ thấy nhẹ lòng bởi những dồn nén ít nhất cũng được sẻ chia bằng âm nhạc. Bật đứng bài đó, đứng tâm trạng, đứng cảm xúc, đứng thời điểm. Tất cả sẽ vui bớt phần nào.

Những lúc buồn, đâu phải tôi muốn một mình như thế đâu. Chỉ là muốn bản thân cố gắng hơn và tự mình vượt qua.

Trông đợi gì đâu. Trông đợi ai giúp mình đứng lên cơ chứ. Nếu bản thân mình không tự đứng dậy thì ai sẽ giúp mình?

Có những lúc, tự thấy bản thân mạnh mẽ lắm. Mà sao những lúc đó lại không mạnh mẽ nữa đi, sao lại yếu đuối quá vậy?

Tự thấy bản thân vô hồn, chỉ quanh quẩn những nỗi buồn và bế tắc. Sao lúc đó không tự mình đứng dậy? Sao còn đứng đó lưỡng lự, chần chừ?

Nếu như một ngày ai đó thương tôi, thì mong họ hãy thật đủ kiên nhẫn. Tôi đã quá vô tâm với bản thân mình. Tôi cần có thời gian để ủ ấp nó lại, hàn gắn nó lại như xưa.

Nếu yêu tôi xin đừng hờ hững với nó. Trái tim tôi chẳng thể vỡ tan lần nữa đâu. Và nếu thật sự có người kiên nhẫn yêu tôi, thì xin hãy kiên nhẫn chờ tôi đi đến các quán ăn. Quán nào cũng được, chỉ cần được ăn. Dù lúc đầu, có thể tôi chỉ muốn ăn một mình thôi, dẫu có đi cùng người tôi chẳng nói tiếng nào. Cặm cụi mà ăn thôi. Nhưng rồi một ngày nào đó, Có thể tôi sẽ gọi đồ ăn cho người, trò chuyện rộn rã, nói cười cho người nghe.

Và, nếu như người đã kiên nhẫn bên tôi, xin hãy cùng tôi ngồi một góc nào đó. Cùng nghe những bản nhạc mà tôi đã ấp ủ những ngày cô đơn, người sẽ hiểu tôi đã một mình như thế nào. Người sẽ hiểu tôi đã từng vất vả và ra sao. Và liệu người có thể đồng cảm với những mất mát, tổn thương đó?

Và, nếu đã kiên nhẫn bên tôi. Hãy cho tôi chút thời gian, dài hay ngắn cũng được.

Hãy cho tôi một chút thời gian để suy nghĩ. Để thôi cho con tim tôi thêm một lần vụn vỡ vì ai nữa, để nó không còn phải đau thêm một lần nào nữa.

Bạn đang đọc truyện *Đừng Để Cô Ấy Cô Đơn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 35: Đừng hoàn hảo quá!

"Yêu một người đừng đòi hỏi người ta phải quá hoàn hảo. Bởi khi đã yêu, bạn sẽ biết chấp nhận cả những điểm xấu ở họ."

Yêu một người đừng đòi hỏi người ta phải quá hoàn hảo. Bởi khi đã yêu, bạn sẽ biết chấp nhận cả những điểm xấu ở họ. Thậm chí, bạn sẽ thấy những khuyết điểm ấy trở nên đáng yêu và thú vị vô cùng. Như vậy mới gọi là yêu.

Nếu yêu một người, cho dù là gì đi nữa, dù đến sau hay đến trước, điều đó không quan trọng. Quan trọng là tình cảm hai người dành cho nhau. Bởi yêu một người, cho dù có duyên gặp gỡ mà chẳng có nợ để bên nhau. Thì dù có yêu cỡ nào đi nữa, truyện chia tay cũng ắt xảy ra.

Vậy duyên nợ là gì? Đó là khi bên người ta thấy được điểm chung của nhau. Thấy hợp nhau trên mọi quan điểm. Đó gọi là duyên. Còn khi bên người, dù người làm sai chuyện gì, mình cũng thứ tha. Muốn rời xa người ta nhưng chẳng thể làm được. Đó gọi là nợ.

Khi yêu cũng cần phải bao dung. Nếu có một ngày, sau một ngày dài làm việc mệt mỏi, người ta cần nghỉ ngơi. Mình chẳng cố chấp, đòi co, bởi mình hiểu người vì quá căng thẳng, mệt mỏi mà lỡ miệng trách móc. Đó là sự bao dung.

Dù sau này khi yêu, vì thời gian mà tình cảm nó nhạt dần. Nếu đã chọn người đó để yêu, thì phải biết giữ lấy và trân trọng mối quan hệ đó.

Và, hôn nhân thiêng liêng lắm. Đầu phải cứ đứng người là đủ, đúng thời điểm mới là thứ quyết định đường dài.

Rồi một ngày đứng trên lễ đường, người ấy bước vào, một chiếc áo cưới trắng tinh mà lòng mình nao nao như lần đầu gặp. Đó là lúc hạnh phúc nhất và đã biết bản thân thật sự đã yêu đúng người.

Bạn đang đọc truyện *Đừng Để Cô Ấy Cô Đơn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 36: Có những khi vụn vỡ

"Giá như tôi có thể quên hết những kỉ ức không vui đó. Để thôi suy nghĩ, thôi đợi mong, thì sẽ nhẹ lòng hơn biết mấy."

Tôi đã từng đổ vỡ trong tình yêu. Đó là khi bản thân quá chán nản với mối quan hệ hiện tại. Khi mình và người có quá nhiều khoảng cách và khác biệt.

Sao có lúc trước người đáng yêu đến thế. Chẳng cần ngóng đợi, trông mong đã thấy tin nhắn từ người.

Sao có lúc trước người yêu chân thành quá. Biết gì Tôi không thích thứ gì là y rằng không bao giờ nhắc đến.

Thế mà hôm nay, người biết rõ tôi ghét sự chờ đợi, nhất là những tin nhắn muộn màng. Vậy mà người vẫn cứ để tôi phải đợi. Người chẳng còn như xưa nữa rồi.

Tại sao hôm nay, nói lời buông tay mà người chẳng níu kéo? Ngày trước, người nói dù có ra sao cũng chẳng chia xa cơ mà? Tại sao hôm nay lại chẳng níu giữ? Tôi thêm được người ôm chặt vào lòng và sẵn sàng thứ tha mà.

Nếu không yêu người, tôi sẽ không suy sụp như vậy. Đúng thế cứ hi sinh vô ích hoài như vậy. Thật ra, hôm đó nói xa người mà lòng đau nhện. Nhưng người chẳng giữ, đi mãi chẳng về.

Giá như tôi có thể quên hết những kỉ ức không vui đó? Để thôi suy nghĩ, thôi đợi mong, thì sẽ nhẹ lòng hơn biết mấy.

Nhưng đâu phải nói được là làm được, khi những vết thương đã hóa thành sẹo. Xấu xí và khó chịu vô cùng.

Thôi thì cứ chung sống cùng nó, gác nó lại, trong góc khuất chỉ có mình và mình, cô đơn.

Bạn đang đọc truyện *Đừng Để Cô Ấy Cô Đơn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **wWw.EbookFull.Net**.

Chương 37: Mất rồi tìm hoài không được

"Đôi khi, tình yêu cần rất nhiều sự hi sinh. Đừng vì một chút hờ hững mà đánh mất đi người thực sự yêu mình. Để rồi khi lạc mất người, có hối hận đến đâu cũng chẳng thể tìm lại."

Vừa đi làm về, mở điện thoại ra và gọi luôn cho người. Nói là có chuyện gấp lắm, muốn gặp người ngay.

Vẫn là chỗ hẹn cũ, vẫn con người xưa, chưa kịp hỏi dứt câu, tôi đã buông lời trước:

- Mình chia tay đi!

Chẳng bắt ngờ và hụt hẫng, người hỏi:

- Tại sao muốn buông?

- Vì anh đã yêu một cô gái khác!

Những gì cần nói cũng đã nói, những gì dồn nén cũng thổ lộ ra hết rồi. Vậy mà trong lòng vẫn muốn hỏi người có muốn nói gì thêm nữa?

Người nói ngày xưa tôi hứa: chỉ có chết mới khiến hai đứa lìa xa mà.

Tôi nghiêm giọng hỏi lại lần nữa:

- Có còn yêu cầu gì không?

Người nhìn tôi rồi nói nhỏ bên tai:

- chẳng cần bất cứ thứ gì. Chỉ cần mỗi ngày đến nhà em, đứng trước mặt mẹ em để bà thấy cả hai vẫn còn yêu nhau. Chỉ xin anh một tháng như vậy, rồi anh muốn chia tay hay sao cũng được. Em sẽ giải thích cho mẹ hiểu. Vì chỉ một tháng nữa, mẹ em sẽ ra nước ngoài. Em thực sự không muốn bà lo lắng.

Nhắc tới mẹ, tôi cảm thấy áy náy và có lỗi vô cùng. Bà phúc hậu, tâm lý và thương tôi hết mực, coi tôi như con trai bà vậy. Bà từng nói rất muốn thấy hai đứa sánh đôi trong ngày cưới, bạn sẽ nắm tay và trao đứa con gái bé bỏng cho người đàn ông bà tuyệt đối tin tưởng.

Ngày đầu tiên trong 1 tháng đó, chúng tôi vẫn cố gắng vui vẻ như chưa từng có chuyện gì xảy ra.

Như mọi ngày, mẹ vẫn ngồi trước hiên nhà đợi hai đứa về ăn cơm. Nhà chỉ có hai mẹ con vì ba người yêu tôi đã mất vì tai nạn giao thông cách đây 5 năm. Mẹ kể tôi nghe về cách làm sao thấu hiểu một cô gái. Mặc dù đã chia tay, mặc dù giữa chúng tôi chẳng còn mối liên hệ nào nữa, nhưng với tôi, mẹ vẫn thật tuyệt vời.

Ngày thứ ba, khi qua nhà bạn gái, chúng tôi vẫn nắm chặt tay nhau. Mẹ mừng lắm, bảo rằng: trong một năm hai đứa yêu nhau, con không làm cho bác phải thất vọng. Con vẫn thương đứa con gái bé bỏng của bác như ngày đầu vậy.

Từng lời nói như khẽ chạm vào tim, tôi cảm thấy có lỗi với mẹ vô cùng. Cố gắng gượng cười với mẹ, lấy hoa quả cho bạn gái ăn.

Mẹ ngắm nhìn với vẻ mặt mừng rỡ. Mẹ kể ngày trước bác trai tán tỉnh, hứa hẹn với mẹ đủ điều. Vậy mà mẹ chẳng biết trân trọng, chỉ muốn ngày trôi qua thật nhanh để bỏ mối quan hệ đó. Và nếu làm vậy thật, Có phải bây giờ mẹ đã rất hối hận không? Nói đến đây, mẹ rung rung xúc động. Phải chăng, con người ta chỉ thực sự hiểu được giá trị của những mối quan hệ khi nó đã mất? Hoặc khi đã trải qua bao gian khó, cay đắng cuộc đời, người ta mới hiểu đâu là trái ngon và hạnh phúc thực sự?

Ngày thứ 15, tôi lại bắt đầu như mọi ngày. Vẫn nắm tay người thật chặt, vẫn ngồi với nhau nói những chuyện không đầu không cuối, vẫn cùng ăn bữa cơm nóng hổi mẹ đợi mỗi ngày. Bất chợt, trong một khoảnh khắc ngắn ngủi, tôi ngắm nhìn gương mặt người yêu mình, đôi mắt thâm quầng vì mất ngủ, gò má nhô cao lên, gầy gò và mệt mỏi.

Suốt một năm yêu nhau, người ta đã hi sinh cho tôi nhiều như vậy. Tại sao mình lại quá vô tâm? Muốn hỏi người ta có sao không? Nhớ mà người ta bảo chẳng sao thì biết nói gì thêm nữa?

Bước vào nhà, mọi thứ vẫn như vậy. Mẹ ngồi trên ghế sofa, khi nhìn thấy tôi, gương mặt bà đột ngột biến sắc.

Tôi vẫn chưa hiểu chuyện gì đã xảy ra, vội vàng dắt tay người yêu tôi ngồi cạnh mẹ. Vẫn cái nắm tay chặt thật chặt. Còn nước mắt mẹ đã rơi từ lúc nào.

Ngày cuối cùng đã đến, lúc này tôi thật sự hiểu rằng: người yêu tôi đã hi sinh quá nhiều rồi. Một năm bên nhau đó có quá nhiều kỷ niệm bên người. Và tôi vẫn còn yêu cô ấy rất nhiều.

Tôi cảm điện thoại lên, bấm dãy số quen thuộc, tôi nói:

- Anh xin lỗi, anh vẫn còn yêu cô ấy.

Nói xong, tôi phi xe ra cửa hàng hoa quen thuộc, chọn lấy một bó hồng thật đẹp rồi thẳng đến nhà người yêu. Nhưng khi bước vào trong, cô ấy không còn nữa.

Trước mắt tôi bây giờ là mẹ của người yêu, bà khép mình bên cánh cửa, nước mắt lã chã rơi. Cô ấy bị ung thư. Biết là chẳng sống được bao lâu nên trong thời gian ngắn ngủi đó, Cô muốn mẹ được chứng kiến những ngày hạnh phúc cuối cùng của cô, để mẹ thấy cô đã không chọn sai người. Nghe đến đây, tôi ngã quỵ.

Đúng là: "Chỉ có cái chết mới chia lìa hai ta thật!"

Đôi khi, tình yêu cần rất nhiều sự hi sinh. Đừng vì một chút hờ hững mà đánh mất đi người thật sự yêu mình. Để rồi khi lạc mất người, có hối hận đến đâu cũng chẳng thể tìm lại.

Bạn đang đọc truyện *Đừng Để Cô Ấy Cô Đơn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 38: Thất tình, đâu ai muốn

"Thất tình, không đáng sợ cái đáng sợ nhất là bạn không thể vượt qua nó mà thôi!"

Có ai mà chưa từng một lần thất tình trong đời? Có ai mà chưa từng khổ đau, mất mát? Và có những người, nhà thời gian này mà họ có thêm niềm tin vào tình yêu và cuộc sống. Bởi họ biết thương một người một cách trọn vẹn. Rồi những người xung quanh cũng có thêm niềm tin và tình yêu giống họ.

Bởi thất tình không đáng sợ, cái đáng sợ nhất là bạn không thể vượt qua nó mà thôi!

Vì đó là mối quan hệ mập mờ

"Có một mối quan hệ, chẳng biết nên bước tiếp hay dừng lại. Bước thêm một bước thì sợ trượt chân, dừng lại thì chẳng đành lòng. Thế là thương, nhưng là thương trong im lặng."

Thất tình cảm mập mờ, đa phần làm cho người ta thấy khó chịu. Vì có những lúc người vui vẻ bên ai khác, mình ngồi đó, một mình và bất lực. Những lúc như vậy, chẳng thể lao đầu vào ghen tuông vớ vẩn. Bởi ghen tuông Với tư cách gì bởi ghen tuông với tư cách gì? Mình với người ta chỉ là bạn, không hơn. Thế là ngày hôm đó buồn, ảm ức.

Có một ngày, người bỗng ít nói hẳn. Sao người không cười, sao hôm nay chẳng nói nhiều như trước nữa? Rồi vội vàng gỡ tin nhắn, định bụng gửi mà lại xóa đi. Vì sợ rằng người đọc, chẳng quan tâm mình viết gì trong tin nhắn ấy. Ngày nào cũng vậy, ngày nào cũng lặng lẽ trôi qua.

Thế là sau bao nhiêu chuyện người làm, sau bao ngày người dưng dưng, bỏ mặc, lòng muốn buông nhưng chẳng thể. Tự nói với mình rằng mọi chuyện sẽ ổn. Tự hứa với lòng là dù thế nào đi nữa, mình cũng phải thật mạnh mẽ bước đi. Đến nơi nào cũng được, miễn sao không có sự hiện diện của người.

Nhưng nói là một chuyện, làm được hay không lại là chuyện khác. Chỉ thấy mình yếu đuối quá, ngu ngốc quá. Sao phải tự làm đau bản thân mình quá nhiều. Có những chuyện nhỏ vậy thôi mà cũng không làm được. Hà có chi phải tan nát cõi lòng.

Và thấy rồi, đâu lại vào đấy. Đi hết một vòng rồi cũng về nơi bắt đầu. Vẫn là mối quan hệ chẳng đầu chẳng cuối. Có điều, bản thân đã trưởng thành hơn, mạnh mẽ hơn, kiên định hơn.

Và thấy cuộc sống này chẳng còn một màu u ám. Vẫn còn rất nhiều niềm vui, rất nhiều người yêu thương mình đang đón đợi.

Bạn đang đọc truyện *Đừng Để Cô Ấy Cô Đơn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 39: Hôm nay, cậu ổn không?

"Có nhiều người hỏi tôi: chia tay rồi vẫn còn để hình của người xưa vậy? Cũng đúng mà, người đã đi rồi, sao còn giữ lại? Sao phải nuối tiếc những điều đã qua?"

Tôi hỏi vậy thôi chứ biết là cậu thật sự ổn mà. Vì ngày nào chẳng theo dõi trang cá nhân của cậu, ngóng trông từng điều cậu viết. Để biết rằng, cậu thật sự ổn.

Đó là vào một ngày bình thường của mùa hạ tháng 7, cậu và tớ giận nhau vì một chuyện nhỏ nhặt chẳng có gì. Ấy vậy mà hai đứa chia xa thật, một điều thật khó tin nhưng đành phải chấp nhận.

Hôm đó, biết là cậu rất giận. Bạn nhún nhường và chủ động xin lỗi cậu, dù sự thật cả hai đều có lỗi. Vậy mà cậu vẫn hững hờ, rồi chẳng thèm trả lời tin nhắn.

Thế là khóc. Mọi dồn nén, ảm ức và bất lực cứ thế trào ra. Và cũng bởi bản thân không còn đứng mạnh mẽ nữa.

Rồi cậu bảo:"muốn xa". Chỉ nhắn vồn vện một câu như thế. Cảm chiếc điện thoại trên tay rồi lao thẳng đến nhà cậu, trong đầu chỉ có 3 từ "không thể nào".

Đứng trước mặt cậu, ngỡ rằng cậu sẽ ôm mình vào lòng, ngỡ rằng sẽ nức nở bắt đền cậu, ngỡ rằng sẽ mắng cậu một trận thật lớn vì dám trêu đùa. Nhưng sao lúc đó không làm được.

Cậu vẫn đứng đó, nhắc lại câu nói cũ, vẫn là muốn rời xa. Nước mắt cứ thế rơi, hắt hụi và đau buốt. Nắm không nổi, nín cũng chẳng xong.

Vậy là cậu đã quyết định dừng lại, cậu không còn nín giữ mối tình này. Và tôi sẽ bắt đầu chuỗi ngày không có cậu bên cạnh.

Sau hôm đó, mỗi ngày lên Facebook đều thấy nick bên kia sáng đèn. Cứ ngồi đó, nhìn nick ấy chuyển màu, chẳng thể nhấn nổi một tin nhắn. Và ô nhấn cứ bỏ vậy, trống không.

Có nhiều người hỏi tôi nhiều người hỏi tôi: chia tay rồi vẫn còn để hình của người xưa vậy? Cũng đúng mà, người đã đi rồi, sao còn giữ lại? Sao phải nuối tiếc những điều đã qua?

Tiếc cho những kỷ niệm còn lưu trong những tấm ảnh. Tiếc cho lời hứa còn dang dở mà cậu ấy vẫn chưa làm được.

Là cùng nhau nắm tay đi đến hết đời. Là cùng bên nhau thật lâu, đủ lâu để cả hai yêu nhau trọn vẹn. Những kỉ niệm tuy không nhiều nhưng cũng đủ làm tôi đau mỗi lần tìm lại.

Và, nếu như cậu ổn thật. Thì hãy thật bình yên, có khi là lúc này tôi chỉ hơi bất ngờ vì sự ra đi đột ngột của cậu thôi.

Nhưng rồi tôi sẽ vượt qua và mạnh mẽ. Và sẽ có một bờ vai khác giúp tôi thực hiện lời hứa còn mãi dở dang kia.

Bạn đang đọc truyện *Đừng Để Cô Ấy Cô Đơn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 40: Tin tưởng hóa ra ảo tưởng

"Đến lúc bản thân nhận ra không còn bóng dáng thân thuộc bên cạnh mình nữa, tôi hiểu ra rằng chúng tôi, chưa đủ để gọi là yêu."

Tôi đã từng đặt niềm tin vào một người, tin rằng họ sẽ bên tôi và mang lại cho tôi hạnh phúc. Vậy mà, người vẫn đi. Và tôi vẫn không phải là lựa chọn cuối cùng của họ.

Hi sinh cho người nhiều đến như vậy, cái tôi nhận lại được chỉ là sự tổn thương. Không phải là một chút, mà là rất nhiều.

Tôi từng nghĩ sẽ không yêu ai thêm nữa. Không đặt tình cảm cho ai quá nhiều nữa. Bởi tôi sợ mình sẽ đau, sợ phải trải qua cảm giác ấy.

Vậy mà khi gặp người, mọi suy nghĩ ấy lại tan biến. Không yêu sao được khi người ta quan tâm, yêu thương mình hết mực, được lắng nghe, chia sẻ những câu chuyện vụn vặt, còn con. Và trên hết là họ hiểu mình.

Rồi tự nhiên hôm đó, người ta trẻ con quá. Tự nhiên giận hờn, ghen tuông đến thế. Tôi chẳng còn nhận ra con người ấy. Trẻ con đến mức tin nhắn cũng không thèm trả lời, trong khi miệng lại bảo chẳng giận gì cả.

Rồi từ đó, người và tôi cứ cách xa nhau. Đến lúc bản thân nhận ra đã không còn bóng dáng thân thuộc bên cạnh mình nữa, tôi hiểu ra rằng, chúng tôi chưa đủ để gọi là yêu.

Người đã lấy đi của tôi rất nhiều thứ. Lòng tin và tình cảm, những thứ xa xỉ vô cùng mà cho đến mãi sau này tôi cũng không thể mở lòng một cách thật trọn vẹn.

Thế là ngày người đi, tôi không ổn.

Bạn đang đọc truyện *Đừng Để Cô Ấy Cô Đơn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [Ebook Full\(cham\)Net](http://Ebook Full(cham)Net).

Chương 41: Khi yêu, đừng quá trẻ con

"Đừng yêu những anh chàng trẻ con quá. Đừng để người ta có cảm giác chẳng được tự do khi ở bên. Bởi nếu đã yêu, người ta sẽ trưởng thành trong tình yêu ấy. Để còn giữ, còn yêu, thật dài lâu, thật đậm sâu."

Nếu đã thật sự yêu một người, đừng vì sự ích kỷ hay hờn ghen mà đánh mất người đó.

Tôi có một cô bạn, cô ấy quen một chàng trai ít hơn cô 3 tuổi.

Khi mới quen nhau, cô khá hào hứng kể cho tôi nghe về anh chàng kia. Nào là đáng yêu, biết cách nuông chiều và đặc biệt là nói chuyện với nhau rất hợp. Thì đúng mà, lúc mới yêu ai chẳng như vậy.

Người nào lúc mới yêu không xem người kia trong mắt họ là đặc biệt nhất. Bởi vậy mới nói, Khi yêu người ta cần rất nhiều thời gian để đánh giá một con người.

Hai tháng sau, cô nói anh chàng này trẻ con quá. Tôi hỏi trẻ con như thế nào. Cô bảo khi bên cạnh người kia, cô cảm giác bị gò bó và chẳng được tự do. Chỉ cần một hôm bận công việc, không gặp nhau là cậu ta tưởng rằng cô chẳng thèm đoái hoài tới cậu. Thế là cậu ta giận, giận một cách điên cuồng. Còn cô thì đâu biết chuyện gì đâu, vẫn nhún nhường và tỏ ra mình có lỗi, nhận là mình sai, tất cả lỗi là do cô. Vì cô chẳng muốn đánh mất mối quan hệ này.

Tôi thật sự rất muốn hỏi tại sao cô phải làm như vậy? Liệu có đáng không?

Khi yêu, Nếu không tin tưởng nhau thì đừng nên tiếp tục mối quan hệ đó nữa. Sẽ có lúc, Bạn muốn có một góc riêng cho chính mình. Muốn có một khoảng thời gian được sống với đam mê, hết mình với tuổi trẻ bạn đang có. Bình yên mà không tê nhạt. Nồng nhiệt mà không điên rồ.

Đó là những chuyến đi chơi xa cùng gia đình và bè bạn.

Là những ngày tháng thanh thoi đón nắng và đọc sách nơi ban công một mình.

Hoặc là chỉ loanh quanh các con đường phố từ sáng sớm đến tối muộn, chỉ để tìm một quyền sở thích xinh.

Đâu phải yêu là dành hết tất cả thời gian của mình cho đối phương. Bởi vì ai cũng có cuộc sống của riêng mình và mỗi chúng ta đều phải tôn trọng điều đó.

Cô đã từng muốn giữ vì sợ mất cậu, sợ cảm giác mất mát và chia ly. Thế nhưng tình yêu đâu còn nghĩa lý gì khi chúng ta không có lòng tin và tình cảm?

Cảm giác lo sợ lúc nào cũng thường trực trong cô. Dẫu muốn buông tay mà sao người vẫn cố giữ. Giữ lại rồi sao không chịu thay đổi đi? Sau không thật sự hiểu đi? Không một lần đặt mình vào vị trí của người ta một lần để hiểu?

Thế nên, đừng yêu những anh chàng trẻ con quá. Đừng để người ta có cảm giác rằng chẳng được tự do khi ở bên. Bởi nếu đã yêu, người ta sẽ trưởng thành trong tình yêu ấy. Để còn giữ, còn yêu, thật dài lâu, cách đậm sâu.

Bạn đang đọc truyện *Đừng Để Cô Ấy Cô Đơn* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 42: Tình yêu tuổi 17

"Con đường thân quen sao hôm nay lạ quá. Người ngồi sau xe kể biết bao nhiêu chuyện. Mắt người vẫn long lanh như thế. Chỉ có những giọt mưa mờ mờ tình chạm vào mi ai."

Chúng tôi quen nhau giữa một ngày đông giá lạnh, lại đứng vào dịp Giáng sinh.

Đêm đó, mặc bao nhiêu áo mà vẫn thấy lạnh. Đi trên đoạn đường đông đúc người xe, bỗng bắt gặp một cô gái nhỏ nhắn đang đứng đó. Cô mặc chiếc áo màu đỏ tươi trông vô cùng nổi bật. Nét mặt thanh tú cùng nụ cười luôn thường trực trên môi thật khiến người khác nao lòng. Bỗng có tiếng gọi thất thanh từ phía xa, ngoài đầu lại chẳng còn bóng dáng ấy nữa. Chạy quanh để kiếm người ta mà tìm hoài không thấy. Liệu đây có phải là cảm nắng? Liệu có phải mình đang nhìn vào một bóng hình xa lạ? Và mùa đông năm đó thật khác!

Thế rồi, ngày khai giảng năm học mới cũng. Năm đó, tôi bắt đầu chuyển cấp. Nhìn ngôi trường cấp 3 lạ lẫm vô cùng.

Những ngày đầu chỉ muốn thời gian trôi qua thật nhanh, đọc bảng xếp lớp, chẳng có gì bất ngờ cả, lớp 10A. Vẫn là một học sinh khá tại trường trung học. Thế nên, học lớp đứng đầu cũng là chuyện đương nhiên.

Vừa ngồi xuống ghế, nhìn thoáng sang bàn bên cạnh. Là cô gái đó! Cô gái của mùa đông, cô gái khiến tôi vội vã kiếm tìm. Ngày khai trường hôm đó, sao chẳng còn xa lạ.

Mỗi ngày đến trường lại thêm một niềm vui mới, lại thêm một điều thú vị mới mà tôi phát hiện ra từ cô bạn ngồi bàn bên.

Đó là một hôm trời mưa rất lớn, tôi dắt xe ra về sau tiết học cuối. Phía bên kia, một cô gái quần áo ướt sũng, run rẩy, đứng khép nép dưới mái hiên. Thấy vậy sao chịu được, tôi liền chạy qua hỏi:

- Ủa, sao chưa ai đón?

- Tôi đang đợi ba tôi đến đón!

Lúc đó, thật lòng tôi mong mưa đừng tạnh. Cứ rơi mãi, rơi mãi vậy đi. Vì khi mưa tạnh, người chẳng còn ở cạnh đâu.

Nhìn quần áo người ta ướt sũng mà mình cũng chẳng có gì che chắn cho người. Lúc ấy, chỉ muốn lao thật nhanh về nhà, mang chiếc áo khoác cho người bớt lạnh.

Đột nhiên, người nói:

- Đợi cùng mình nhé!

Tôi bèn gật đầu chẳng suy nghĩ. Bỗng thấy người nóng ran, bên ngực trái rộn ràng trống nhịp. Thì chẳng còn lạnh nữa. Thật sự chẳng còn lạnh. Vậy mà vẫn run dữ lắm. Chắc do tôi hạnh phúc quá.

Ngồi bên cạnh người ta, chưa kịp hỏi có lạnh không thì bên cạnh, người ta đã hỏi trước:

- Cậu lạnh không?

- Có. À, không lạnh chút nào....

Rõ ràng là trời đang mưa và nó đang bị lạnh mà. Nhưng sao lòng rộn ràng và ấm áp đến lạ. Lạnh sau bằng đêm mùa đông hôm đó, khi mãi tìm người giữa phố đông. Đó mới là lạnh. Còn giờ được bên người rồi, còn gì hạnh phúc hơn thế nữa.

Dưới mái hiên, hai đứa ngồi kể với nhau đủ thứ chuyện. Nào chuyện cô giáo lý, thầy dạy sinh, cả chuyện cái Linh lớp trưởng đầy chua ngoa và đánh đá. Có đứa vừa nghe vừa liếc trộm, có người má lúm ửng hồng xấu hổ vì bị trêu.

Thế rồi, trời cũng hết mưa, Bố bạn đến đón và không quên vẫy tay tạm biệt.

Ngày mưa hôm đó thật đặc biệt!

Sáng chủ nhật định bụng ở nhà ngủ nướng cho thỏa thích, vậy mà vẫn không thoát khỏi sự ham chơi. Bèn lấy điện thoại trong túi ra, gọi cho lũ bạn xem hôm nay có lịch trình gì không? Chúng nó hẹn nhau ra Sài Gòn tụ tập. Đây vốn là địa điểm yêu thích của những tín đồ có ham mê với ăn uống. Vậy là xách ba lô lên đi chậm chút chân chừ và do dự.

Sau khi đánh chén no say và tám chuyện rôm rả, khi trời đã xế chiều, chúng tôi lại mỗi đứa một ngã. Đang mon men tới khúc cua gần nhà, bất gặp cửa hàng sách quen thuộc. Hóa ra, Đã rất lâu rồi mình chưa mua một quyển sách nào cả. Thế là quyết định vào đó, hi vọng tìm được một quyển sách hay.

Phía bên trong, tiếng leng keng phát ra từ chiếc chuông gió treo trước cửa ra vào. Chị chủ nhà sách nói:

- Em muốn chọn sách gì thì bảo chị nhé!

Vốn là người thích đọc truyện trinh thám mà, lại đúng ngày Conan ra tập mới, chẳng chút do dự, tôi cầm luôn cuốn ấy trên tay. Nhìn sang kệ sách tình yêu và hạt giống tâm hồn bên cạnh, tôi buột miệng hỏi:

- có cuốn nào viết về tình yêu dành cho tuổi 17 không chị?

Cứ tưởng chị sẽ nói là còn nhỏ, yêu đương gì. Ngược lại, chị cười thân thiện, liếc ra kệ sách lấy cuốn có màu xanh da trời rồi bảo rằng cuốn này rất hay và ý nghĩa. Thế là cảm ơn chị quá trời, trong lòng thấy rộn ràng như tiếng kêu leng keng của chiếc chuông gió ngoài cửa. Hóa ra, mình đã yêu thật rồi.

Đó là một buổi đi tham quan do nhà trường tổ chức. Dĩ nhiên là tôi không thể vắng mặt. Không phải vì được đến nơi mà tôi thích mà quan trọng là, chuyến xe hôm đó, tôi được đi cùng cậu ấy.

Xe bắt đầu khởi hành đến Vũng Tàu. Ngày hôm đó, tự bản thân nghĩ sao mình hiền quá. Mỗi lần đi chơi ngoài biển có ngồi lì một chỗ như vậy đâu. Cứ ngồi nhìn chăm chú về một phía, về phía của bóng người. Lũ bạn thắc mắc chạy lại hỏi:

- nay mệt à? Sao ngồi hoài vậy? Nhìn ai mà không chớp mắt vậy ta?

Rồi bọn nó cười phá lên.

- thích người ta rồi hả mày? - đứa bạn vừa cười vừa nói.

- có thích gì đâu. - vừa giải thích, mặt tôi đỏ bừng.

- không thích sao nhìn hoài vậy, Tao nghĩ mày này giờ rồi!

Ngày hôm đó, tôi lại biết thế nào là cảm giác ngượng ngùng, xấu hổ khi bị phát hiện đang thích một người.

Tối hôm đó, thằng bạn gửi link Facebook của người đó. Hỏi ra mới biết là nó xin người ta từ trước. Chẳng do dự, Tôi nhấn nút "thêm bạn bè", lần đầu tiên tôi kết bạn với một người mà trong lòng sung sướng và hồi hộp đến vậy.

Biết người có chấp nhận không? Hay là chẳng thèm nói tới? Năm phút sau, thông báo bên kia chấp nhận lời mời kết bạn. Vui mừng khôn xiết. Gõ thật nhanh câu: "Xin chào" rồi vội vàng gửi đi. Những ngày đầu, nhắn tin cho người một cách không suy nghĩ như thế.

Rồi thời gian sau này, mỗi ngày tin nhắn dành cho người lại dài thêm một chút. Từng ngày, từng ngày như vậy, cũng đủ thấy hạnh phúc trọn vẹn và đáng yêu.

Thói quen trực điện thoại và tin nhắn của người làm tôi quên mất những thú vui trước đó: đi chơi với bạn bè, đạp xe vòng quanh các con phố..... Thay vào đó, lúc nào cũng cầm cái điện thoại trên tay và nhắn tin cho người. Những tin nhắn cứ đến rồi đi, những cảm xúc thú vị mà lần đầu tiên tôi được biết. Tôi hiểu rằng, mình thực sự đã yêu.

Đó là một ngày thi học kì, chuyện bí hải khiến tôi không thể nào quên. Vì tối hôm trước hai đứa mãi nhắn tin cho nhau, bạn thì lâu lâu mới trả lời tin nhắn nên tôi cứ nghĩ thầm bạn đang ôn bài rồi. Cảm thấy yên tâm vô cùng. Đến khi nhận được đề bài từ giám thị, đầu óc bỗng trống rỗng và hoang mang vô cùng. Bởi hôm qua có học được chữ nào đâu. Bèn ghi một mảnh giấy đưa sang bàn bên cạnh: chỉ tôi câu 3 đi, hôm qua chưa học. Người cầm cúi viết lên mẫu giấy: "tớ cũng chưa học câu này, làm sao bây giờ?" Đúng là, Yêu rồi mới biết, kéo theo hai đứa cùng lười.

Một ngày nọ, người nhắc về anh chàng mà người để ý mấy hôm nay. Sao tự nhiên thấy lòng man mác. Rồi thế bản thân mình thật tệ, người ta thích ai là quyền của người ta, mình có quyền chỉ mà ghen tức. Ngày hôm đó, mình thật trẻ con.

Rồi họ yêu nhau thật. Tôi cũng tan vỡ thật. Người kể với tôi nhiều thứ lắm. Rằng anh ấy đã tỏ tình thế nào, họ đã có những kỉ niệm vui ra sao. Anh tuyệt vời, con người thì đáng yêu, xinh xắn. Tất nhiên, họ trở thành một đôi hoàn hảo và đầy ngưỡng mộ trong mắt những người xung quanh.

Nếu trước đây, Đêm nào cũng muốn chúc người ngủ ngon thì bây giờ, nói với nhau một lời cũng khó. Biết người ta còn muốn nói chuyện với mình không? Và liệu tin nhắn gửi đi có còn quan trọng với họ? Hay người ta đang bận với niềm vui của tình yêu mới, bật trả lời những tin nhắn thăm thiết yêu thương. Thôi thì hôm nay tớ đành lòng rời xa cậu. Rời xa những yêu thương nuôi giữ trong lòng.

Nhưng nói là một chuyện, làm được hay không lại là một chuyện khác. Đêm ngày cứ vào tường Facebook của người ta làm gì? Cứ bận tâm những dòng status người ta làm chỉ? Cứ thắc mắc liệu người có buồn khi ở bên tình yêu mới?

Nói là muốn xa người, Vậy mà mỗi ngày đến lớp đều nhìn lên sang bàn bên cạnh. Xem họ có gì mới, xem nụ cười ấy còn thường trực trên môi? Dù mỗi lần như vậy, là những lần cảm thấy muốn có khoảng cách với người ta nhiều nhất. Bởi bản thân cũng đủ hiểu, mỗi quan hệ chỉ mãi dừng lại ở tình bạn, không thể tiến xa hơn.

Vẫn là vào một ngày mưa, vẫn rơi mái hiên ấy, người vẫn đứng đó, một mình và run rẩy. Con gái mà, mong manh và yếu đuối như thế đấy. Không đành lòng bèn chạy lại hỏi:

- Ấy muốn về không? Tien đường về, mình đi cùng luôn nhé?

Thấy mình thật dững cảm sau bao ngày chỉ lặng lẽ từ xa. Người gật đầu đồng ý và bước lên xe. Không biết là bản thân có sao không nữa. Bỗng thấy lòng xốn xang và hạnh phúc lạ kì, cái cảm giác như lần đầu chúng tôi gặp mặt, như lần đầu tôi biết thương, biết nhớ một người.

Con đường thân quen sao hôm nay lạ quá. Người ngồi sau xe kể biết bao nhiêu chuyện. Mắt người vẫn long lanh như thế. Chỉ có những giọt mưa lờ lờ tình chạm vào mi ai.

3 năm cấp 3 trôi qua nhanh thật, ngày chia tay ai nấy đều nước nỏ. Tôi cũng vậy.

Những ngày đầu mới vào trường chẳng quen biết ai, Chẳng muốn quan tâm đến ai cả. Vậy mà bây giờ tôi lại có thể nước nỏ với cái bàn tôi từng ngồi học, cái bảng phấn trắng thầy cô tôi đã viết biết bao nhiêu tháng năm. Và tôi nước nỏ cũng bởi vì... tôi sắp phải xa người.

Thanh xuân của tôi để dành yêu người, ba năm cấp 3 của tôi vì có người mà trở nên đáng nhớ. Và bây giờ, dù đã ra trường, tôi vẫn muốn âm thầm bên cạnh, âm thầm chờ che. Nhưng lý trí lại không cho phép làm như vậy. Dù biết bao nhiêu là kỷ niệm, nỗi buồn và kể cả những nỗi cô đơn. Đành chôn cất nó vào ngăn kéo trong tim, chẳng để ai biết.

Tôi yêu người, thanh xuân tuổi 17.

Bạn đang đọc truyện *Đừng Để Cô Ấy Cô Đơn* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 43: Nếu yêu nhau, hãy yêu nhau vừa đủ

"Con gái, dù mạnh mẽ đến nhường nào cũng chẳng thể đứng vững trước nỗi đau mất mát, chia lìa. Bỏ ra bao nhiêu thời gian để chờ đợi một người, thà họ đừng hứa, để nó cứ mãi dở dang như vậy có phải đẹp đẻ hơn không?"

Khi yêu một người không yêu mình, Tại sao vẫn cứ ngu ngốc lao đầu vào? Chẳng phải cứ lặng lẽ rời xa người sẽ tốt hơn sao?

Nói thì ai không nói được, bởi đó là việc chẳng bao giờ dễ dàng.

Tôi có một cô bạn, cô ấy từng là hoa khôi của trường. Vậy mà không biết vì lý do gì, Cô ấy là yêu ngay một câu quậy phá và có số má nhất trường. Điều thú vị là người chủ động trong mối quan hệ này lại chính là cô nàng hoa khôi kia. Sau bao lâu thăm hỏi, cô cũng có được Facebook của cậu này. Trong khi tụi con trai trong trường nhần tin, cô lại lạnh lùng chẳng ngó tới. Thật lạ, người yêu mình thì mình không yêu, kẻ không yêu thì lại cứ đâm đầu vào. Phải chăng là do duyên phận như người ta vẫn nói?

Một hôm, cô nhận được tin nhắn từ anh, sau rất nhiều lần cô chủ động nhắn tin trước. Nhặt nhẻo, cụt lủn, hờ hững vô cùng: "Ừ". Chỉ vậy thôi mà khiến cô vui sướng, đến mức phải đem khoe với đám bạn.

Khi yêu, người ta trở nên đẹp và quyến rũ gấp bội phần. Cô cũng không phải ngoại lệ. Và dường như cậu bạn cũng cảm nhận được tình cảm từ phía cô, cậu mở lòng và dần đón nhận nó.

Lần này, cô không phải là người chủ động bắt chuyện nữa, những tin nhắn cô nhận được từ cậu ngày một nhiều hơn. Khi thì hỏi ăn gì chưa, đang làm gì vậy, khi thì hỏi chuyện học hành.... Tưởng chừng mối quan hệ sớm đơm hoa kết trái, những cuộc đời mà, chẳng ai biết trước được chữ ngờ. Ngày hôm đó, lần đầu tiên cậu nói nhớ, lần đầu tiên cậu thừa nhận đã thích cô, lại cũng là lần cuối cùng cô gặp được cậu. Khi ấy, gia đình cậu sang nước ngoài định cư, và tất nhiên, cậu sẽ theo gia đình qua bên đó. Cậu nói là sẽ quay về, hứa chắc chắn là sẽ về nên cô đành chấp nhận chia xa và hi vọng.

Thế là, đang từ hạnh phúc thành yêu xa. Mà có ai nói yêu xa là dễ, cái gì cũng thiếu, thấy gì cũng dễ buồn.

Người ta vẫn nói "xa mặt cách lòng", nhiều khi muốn tin tưởng lắm đó, nhưng mà mọi chuyện có đúng là đang xảy ra theo ý mình không? Có phải khi hai con người ở xa nửa vòng Trái Đất thì việc lừa dối người kia là việc không thể?

Yêu xa, quan trọng nhất là phải tin nhau, có vậy, tình cảm mới vững bền và có thể vượt qua sóng gió. Nhưng có những lúc đừng nên quá tin tưởng, dù cả nhận được lại là nỗi thất vọng quá nhiều.

Cái ngày cậu đi, cô ít nói hơn, ít cười hơn và ngày càng khép mình lại. Đối với cô, thứ quý giá và quan trọng nhất lúc này là chiếc điện thoại. Có những sáng thức dậy chưa kịp rửa mặt, mắt nhắm mắt mở cầm điện thoại đọc vội tin nhắn của người ta. Có những đêm đợi chấm xanh trên màn hình tắt ngụt, để chắc rằng, bên kia thực sự đã chìm vào giấc ngủ sâu.

Vì yêu xa mà, các mối giờ nhau nên biết hết, rành hết. Điện thoại của cô không phải đặt giờ Việt Nam mà đặt giờ bên Úc, vì bản thân vốn hay quên nên phải làm vậy.

Mỗi ngày, khu điều khiển một vòng tròn đỏ trên tờ lịch để chắc rằng ngày anh trở về, thực sự không còn xa.

Nhưng tiếc rằng, cô không thể đợi đến ngày ấy. Dòng tin nhắn ngắn gọn và rõ ràng: "Minh chia tay em nhé!" Cô không hiểu chuyện gì đã xảy ra, khóc cũng không thể, cười cũng không xong. Tất cả dồn nén lại thành những tiếng nấc nghẹn trong lòng. Bao nhiêu hi sinh, bao nhiêu cố gắng, bao nhiêu chờ đợi và hi vọng, tất cả đều vô ích với anh. Tay cô run rẩy cầm chiếc điện thoại, bất lực và tuyệt vọng hoàn toàn. Cô nhấn lại: "cảm ơn anh!" Bởi cô biết khi đã muốn buông, chẳng cách nào níu giữ được cả. Và nếu không còn muốn bên nhau thì mọi lý do đều đau lòng.

Cậu ấy nói đã quen một người khác bên đó, họ hợp nhau và muốn tiến đến lâu dài. Suốt thời gian qua, cậu đã quá mệt mỏi với chuyện gia đình, áp lực học hành và thêm cả chuyện giữ gìn một tình yêu quá xa xăm với. Cậu thực sự cần một người bên cạnh, hiểu cậu và sẽ chia tất cả vào lúc này. Cuối tin nhắn, cậu viết: "Xin lỗi". Chỉ hai chữ ấy thôi, cũng đủ làm người khác se lòng.

Con gái, dù mạnh mẽ đến nhường nào cũng chẳng thể đứng vững trước nỗi đau mất mát, nhất là chuyện chia ly.

Bỏ ra bao nhiêu thời gian để chờ đợi một người, thà họ đừng hứa, để nó mãi dở dang như vậy, hẳn sẽ đẹp đẻ hơn không.

Bởi, khi đã quá yêu một người, bạn sẽ toàn tâm toàn ý vì họ. Và khi không còn thấy nhau, họ sẽ chao đảo vì mất đi chỗ dựa. Nhưng hãy tin rằng, bên cạnh mình vẫn còn rất nhiều sợi dây khác níu chặn bạn với cuộc sống. Chẳng qua, ta chưa phải là của nhau, chẳng qua cuộc sống của ta gặp nhau một lần rồi tách ra mà thôi. Trong hàng vạn con người, một nửa của bạn vẫn đang ở đâu đó đón đợi.

Vậy nên, nếu yêu nhau, hãy yêu vừa đủ thôi nhé!

HẾT

Bạn đang đọc truyện *Đừng Để Cô Ấy Cô Đơn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

